

Jamsai

ทดลองอ่าน

อันตบหนึ่ง

ทดลองอ่าน

ของหัวใจ

ทดลองอ่าน

อัญชรีย์

"ปกติแล้วเวลามีคนถามว่าฉันชอบคนแบบไหน ฉันไม่เคยตอบได้เลย แต่ตอนนี้รู้แล้ว ฉันชอบคนที่รักฉันคนเดียว คนที่มีฉันเป็นคนโปรดอันดับหนึ่งในทุกๆ เรื่อง ไม่ใช่แค่จากคำพูด แต่เป็นการกระทำด้วย ฉันอยากโทรไปเมื่อไหร่ก็โทร คิดถึงก็ได้เจอกัน และทุกครั้งที่ต้องเลือก...อันดับแรกที่เรานึกถึงต้องเป็นฉันเสมอ"

"แล้วทำไมคิดว่าผมให้ทุกอย่างที่ว่ามากับคุณไม่ได้"

"เพราะคุณให้ไม่ได้จริงๆ นะสิ"

"ทั้งหมดนี้เป็นแค่ข้ออ้างเพื่อจะปฏิเสธผมทั้งนั้น"

อันดับหนึ่งของหัวใจ

อัญชรัย เชียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2719-6

ภาพประกอบ Naoki Kim / Shutterstock.com
Sasha_P / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 289 บาท

พินพูน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจาก 'มโนพศ' ได้ปรากฏตัวครั้งแรกในเรื่องฤทธิ์รักโปรยปราย พร้อม บทบาทที่ทำให้ผู้อ่านหลายๆ คนแอบเอาใจช่วยสาวน้อยคนนี้ และรอคอย ว่าเธอจะได้ลงเอยกับใคร ใน 'อันดับหนึ่งของหัวใจ' เล่มนี้ อัญชรีได้พาเธอ กลับมาพบกับผู้อ่านอีกครั้งในบทบาทของนางเอกสาวปากแข็ง ตี้อตาใส ที่เคยผิดหวังในความรักจากการคิดไปเอง ทำให้ไม่กล้าเปิดใจรักใครเพราะ กลัวว่าเหตุการณ์จะซ้ำรอย เธอต้องมาพบเจอกับผู้ชายสายซนสุดเพอร์เฟกต์ อย่างโปรเฟสเซอร์นากาฮาชิ เรียวสึเกะ ศัลยแพทย์ชื่อดัง

แม้ใครๆ จะย่ำกับมโนพศว่าคนอย่างเขาไม่เหมาะกับเธอ แต่แม่ของ ชายหนุ่มยังแสดงออกชัดเจนว่าอยากให้เธอมาเป็นลูกสะใภ้จึงทำให้เธอเลียง ไม่ได้ที่จะเจอกับเขา แล้วไหนจะทำที่แปลกๆ ของชายหนุ่มที่ชวนให้เข้าใจผิด ว่าเขาเองก็อาจมีใจให้เธอเช่นกัน แต่การจะเริ่มความสัมพันธ์กับคนแบบ โปรเฟสเซอร์นากาฮาซิก็น่าจะไม่ง่าย เพราะผู้หญิงในอดีตของเขายังคงวนเวียนอยู่ รอบตัวเขา

งานนี้มโนพศจึงต้องซึ้งใจอย่างหนักว่าจะเดินหน้าก้าวเข้าไปในความสัมพันธ์ ครั้งนี้ดีหรือไม่ แล้วโปรเฟสเซอร์หนุ่มล่ะ จะมีใจให้เธอจริงๆ หรือเปล่า เรามาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยให้เธอได้เป็นอันดับหนึ่งในใจเขากันดีกว่าละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

เนื่องจากพ่อ (คนแม่กลอง) ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิดแม่ (คนแม่เฒ่า) ดังนั้น 'อัญชรี' กับน้องสาวและน้องชายจึงเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่โดยกำเนิด โดยตอนนี้ก็มีหลานๆ ที่เป็นลูกๆ ของน้องชายและน้องสาวแล้วทั้งหมดหกคนด้วยกัน เป็นหลานชายห้า หลานสาวหนึ่ง

หลังจากจริงจังกับการอ่าน บวกกับการชอบขีดๆ เขียนๆ อะไรเล่นๆ ตามอารมณ์มาตั้งแต่เด็ก ก็ได้มาเริ่มเขียนนิยายอย่างจริงจังตั้งแต่ปี 2545 ได้รับโอกาสในการตีพิมพ์หนังสือเล่มแรกจากสำนักพิมพ์แจ่มใสในปี 2547 ปัจจุบันรวมแล้วออกผลงานกับสำนักพิมพ์แจ่มใสมาทั้งหมด 46 ชิ้น (ทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว และ 'อันดับหนึ่งของหัวใจ' เป็นผลงานในลำดับที่ 46)

ในการเขียนนิยายแต่ละเรื่อง ส่วนใหญ่แล้วจุดเริ่มต้นมักเกิดขึ้นจากการเห็นชีวิตผู้คนรอบข้างแล้วเอาไปจินตนาการต่อ หลายครั้งต้องมีการสอบถามเพิ่มเติม บางที่ใช้วิธีหาข้อมูลต่อเอง อาจมีการเพิ่มและตัดทอนบางส่วนออกเพื่อสีสันและความเหมาะสม แต่ทั้งนี้คนเขียนก็ต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ข้อมูลจากทุกรูปแบบเอาไว้ ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

ที่สำคัญคือต้องขอบคุณคนอ่านทุกคนเป็นอย่างมาก ที่ทำให้คนเขียนมีกำลังใจทำงานเสมอมา ยังรอทุกกำลังใจและทุกความคิดเห็นอยู่เสมอค่ะ (อัญชรี, Ancharee : Twitter, Facebookfanpage, Instagram, Jamsai.com)

อัญชรี

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

บทนำ

"แพม...มาทำอะไรที่นี่!" ปณาลีอุทานอย่างตกใจทันทีที่ก้าวออกมาเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่หยุดยืนอยู่ตรงนั้น หล่อนกำลังก้มหน้ามองกระดาดไนต์แผ่นเล็กในมือตัวเอง

มโนพัศสะดุ้งสุดตัวพร้อมกับเอามือที่ถือกระดาดไนต์ไปซ่อนไว้ข้างหลัง "พี่บ๊ับ! พี่เปิ้ล!"

"แล้วเมื่อกี้คุยอะไรกับโปรเฟสเซอร์นากาฮาชิ"

"หนูเปล่านะคะ"

"แล้วเรามาอยู่ที่นี่ได้ไง จันเอากระดาดนั้นมาดูหน่อย"

"แล้วแกจะไปยุ่งเรื่องของเขาทำไมเนี่ยเปิ้ล"

ปณาลีหันมองปณิดิ้วยสายตาดำจับผิด "ท่าทางเหมือนนายจะรู้เรื่องกับเขาด้วยเลยนะบ๊ับ ไซ้ใหม่"

"เปล่า"

"รู้ไหม นายกะล่อนมาก แต่ดันโกหกไม่เก่งเลย บอกฉันมาว่านี่มันเรื่องอะไร แพมก็เหมือนน้องสาวฉัน พี่สาวนางฝากฝังให้ฉันช่วยดูแล ดังนั้นฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้เรื่องผิดปกติกทุกอย่างเกี่ยวกับแพม"

"แกไม่ใช่แม่เขาซะหน่อยนะ เอาเป็นว่า...ในเมื่อฉันรู้เรื่องของแพมแล้ว
ดังนั้นฉันจะช่วยดูแลให้เอง แกไม่ต้องยุ่งก็ได้นะบีล"

"เดี๋ยวนะคะ แล้วพี่รับรู้เรื่องอะไรของแพมหรือคะ มันไม่ได้มีอะไร
สักหน่อยนะ!"

"อย่าปฏิเสธเลยแพม พี่เคยเจอกระต๊ากโน้ตที่นากาฮาชิเขียนถึงแพม
ในกล่องของเล่นยายหนู"

"แต่เขาไม่ได้ลงชื่อหรืออะไรเลยนี่นา"

"พี่จำลายมือได้"

"แต่ว่า...ถ้าจำไม่ผิด ข้อความในกระต๊ากตอนนั้น เขาแค่จดชื่อร้าน
ที่จะให้แพมไปซื้อของฝากถึงเอโกะจัง เพราะแพมกับเพื่อนกำลังจะไปพัก
ที่เรียวกังของคุณแม่เขา...แค่นั้นเองนะคะ"

"แต่ตอนไปตีมด้วยกันกับพี่คราวก่อน เขาเมาแล้วก็หลุดปากออกมา
ว่าตอนนี้ตัวเองแอบชอบผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ เขาไม่ได้บอกหรือว่าอีกฝ่าย
เป็นใคร บอกแค่ว่า...เธอไม่ใช่คนสวย แต่เป็นคนน่ารักที่หน้าตาดูจิตใจดี
มองแล้วสบายใจ พอไม่ได้เห็นหน้านานๆ ก็ทำให้คิดถึงเหมือนใจจะขาด..."

"แค่นั้นนายก็รู้ว่าเป็นแพมเนี่ยนะ นี่นายเป็นซีโอเอรีใจฮี" ปณาสีค่อนข้างับ

"ไม่ใช่ แต่ฉันเป็นโคนัน"

"เอาเรื่องจริงสิคะพี่บีบ!"

"ก็หลังจากเห็นโน้ตลายมือนากาฮาชิ พี่กับเขาก็กังเอิญไปเจอแพมที่
ร้านราเม็งใจ...จำได้ไหม แล้วตอนนั้นพี่ก็เห็นสายตาที่เขามองแพม เลย
มั่นใจว่าระหว่างเขากับแพมมันจะต้องมีอะไรบางอย่างที่ไม่ปกติแน่นอน..."

"ขี้เสือกเหมือนกันนะนายเนี่ย" ปณาสีมองคู่แข่งอย่างตั้งใจ จังหวะ
ก็ไม่เซ็ง ด่าก็ไม่เซ็ง

"แล้วตัวเองไม่ขี้เสือกเลยนะอะ" ปณิธิประชดอย่างหมั่นไส้

"แต่พี่บีบเข้าใจผิดแล้วนะคะ ผู้หญิงที่เขาบอกว่าแอบชอบนั้นไม่ได้"

หมายถึงแพมหรือคะ เป็นใครก็ไม่รู้ เพราะระหว่างแพมกับโปรเฟสเซอร์ ไม่ได้มีอะไรอย่างที่พี่บ๊อบคิดเลยสักนิด ตอนนี้เขาแค่มาขอให้แพมช่วยคุยกับคุณแม่เขาให้ เรื่องที่เขา กำลังพยายามเกลี้ยกล่อมให้คุณแม่ย้ายมาอยู่ด้วยที่นี่ เพราะท่านไม่ค่อยสบายเขาเลยไม่อยากให้ทำโรงแรมต่อ ไม่เชื่อคุณกระต่ายแผ่นนี้สิคะ เขาจกรายการของที่จะให้แพมซื้อไปฝากคุณแม่เขาให้เท่านั้น" มโนพัศยื่นกระดาษโน้ตแผ่นนั้นให้ทั้งสองคนดู "แล้วที่มานี้ก็เพราะแพมต้องเอาของที่คุณแม่เขาฝากมาให้มาส่งให้เขา นะคะ"

ปณิธิกับปณาลีพากันขมวดคิ้วมองหน้ามโนพัศ ก่อนจะสบตากันเป็นเชิงปริศนาหรือเงียบๆ

"แพมแค่อยากช่วยเขาเรื่องเอโกะซังเท่านั้นจริง ๆ อย่าเข้าใจผิดเลยนะคะ ไม่งั้น...มันก็จะกลายเป็นเหมือนตอนที่พี่เปิ้ลเข้าใจผิดแล้วทำแพมหน้าแตกตอนนั้นอีก"

"แพมช่วยเขานะ...พี่ไม่แปลกใจเลยนะ เพราะแพมใจดี" ปณาลีตั้งข้อสังเกต "แต่ทำไมคนอย่างโปรเฟสเซอร์ต้องมาขอให้แพมช่วยด้วยล่ะ เขายังจะตายไป แล้วก็ไม่น่าจะทำอะไรแบบนี้..."

"ก็เพราะเขาเป็นคนที่ขอร้องใครไม่เป็นแม้แต่กับคุณแม่เขาเองนะสิคะ เขาถึงต้องให้แพมช่วย เพราะตอนนี้มีแต่แพมคนเดียวที่คุณแม่เขายอมคุยเรื่องนี้ด้วย พี่เปิ้ลก็รู้ว่าเอโกะซังชอบแพม โปรเฟสเซอร์นาคาฮาชิออกปากกับแพมแค่ครั้งเดียวว่าอยากให้ช่วยเรื่องนี้ แพมก็ยอมช่วยโดยที่เขาไม่ต้องพูดซ้ำ แต่คุณแม่เขาท่านดื้อมาก เขาเคยลองมาหลายครั้งแล้วท่านก็ยังปฏิเสธ"

"แล้วทำไมแพมไม่เคยบอกอะไรพี่เลย ทำไมทำลับๆ ล่อๆ พิกุล"

"แพมก็กลัวพี่เปิ้ลจินตนาการไปไกลจนเรื่องกลายเป็นแบบคราวที่แล้วนะสิคะ"

"แต่ว่า..."

"โอ้ยยย ไม่เอาแล้วนะคะ ถึงไม่เชื่อก็อย่าทำให้แหมล้าปากใจเลย เพราะแหมรับปากไว้แล้วว่าจะคุยกับเอโกะซังให้สำเร็จ แหมเองก็เป็นห่วง เอโกะซังเหมือนกันที่ตอนนี้สุขภาพท่านไม่ค่อยดี"

"เออละๆ พี่เชื่อก็ได้ จะไม่ยุ่งแล้ว" ปณิธิยอมถอยในที่ที่สุด ปณาลีเอง แม้จะยังมองมโนพัศอย่างกังขาหากก็เลิกเข้าซื้อแต่โดยดี เพราะใจจริงแล้ว เธอก็ยังรู้สึกผิดจากเรื่องที่เคยจับกุมมโนพัศด้วยความเข้าใจผิดครั้งก่อนอยู่

มโนพัศแทบจะถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกที่ทั้งคู่ไม่คาดกันเธอต่อ เพราะเธออยากช่วยเรียวสีเกะคุยกับเอโกะให้สำเร็จจริงๆ อย่างน้อยก็อยากให้ เอโกะยอมย้ายมาอยู่กับเรียวสีเกะชั่วคราวเพื่อรักษาตัวให้แข็งแรงก่อนแล้ว ค่อยกลับไปดูแลกิจการต่อก็ยังดี...

บทที่ 1

เธอเป็นแค่ตุ๊กตา ฉันจะเล่นด้วยเฉพาะเวลาที่ ฉันอยากเล่น

พอปณาลีเรียนจบและกลับเมืองไทยไปแล้ว มโนพัศก็รู้สึกว้าวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งที่ตอนมาเรียนใหม่ๆ เธอก็ไม่เคยอ้างว้างขนาดนี้ แม้ว่าตอนนั้นจะพยายามฝึกตัวเองไว้ด้วยการไปมาหาสู่กับเพื่อนคนไทยให้น้อยที่สุด เพราะเกรงว่าจะทำให้พัฒนาการในด้านภาษาเป็นไป得太ช้า

ตอนนี้เธอย้ายมาอยู่อพาร์ทเมนต์ใกล้มหาวิทยาลัยตามเดิมแล้ว พร้อมทั้งกลับมาทำงานพาร์ทไทม์ตามร้านอาหารอย่างที่เคยทำเมื่อก่อนหน้านี้ด้วย ถึงกระนั้นพอตอนว่างๆ ก็ยังแอบเหงาอยู่ดี แต่เอาโทรศัพท์มาไล่ดูรายชื่อที่สามารถติดต่อได้กลับไม่รู้จะโทรหาใคร สุดท้ายก็เลยเลือกโทรไปบ่นให้พี่สาวฟัง ทำให้โดนจับผิดชุดใหญ่...

"คนอย่างผมไม่ใช่คนที่จะมีเหงาง่าย ๆ แบบนี้เลยนี่นา ยกเว้นว่าเป็นเพราะกำลังแอบคิดถึงใครบางคนที่ไม่สามารถไปหาหรือติดต่อเขาตรง ๆ ได้ตามที่ใจต้องการ"

"อะไรกัน ไม่มีซะหน่อย"

"ปากแข็งแต่เสียงอ่อยขนาดนั้นมันต้องมีแน่" สัมผัสเสียงมีทนาจับผิดอย่างเต็มที่

"ไม่มีจริงๆ ค่ะ จะมีคนแบบนั้นให้ผมคิดถึงได้ยังไงคะ ไม่มีหรอก"

"ปากแข็งไปเถอะ เดี่ยวพี่ไปถามเบิ้ลเอาก็ได้"

"..."

"อ้าว เจียบไปเลย กลัวความลับแตกเหรอ"

"..."

"พี่ล้อเล่น ไม่มีเวลายุ่งเรื่องส่วนตัวใครถึงขั้นนั้นหรอกนะ"

"ผมไม่มีความลับให้แตกหรอกค่ะ"

"ขอให้มันจริง" พี่สาวพูดปนอย่างไม่เชื่อถือเลยสักนิด

"พี่มันทำงานมาหาผมหน่อยสิ"

"พี่ไม่ว่างเลย แต่เดือนหน้าเธอก็ปิดเทอมช่วงฤดูใบไม้ผลิแล้วนี่
เดี๋ยวก็ได้กลับบ้าน"

"แต่ตอนนี้มันเหงามากๆ เลยน้า"

"งอแงแบบนี้อาการเหมือนคนอยากมีแฟน ไม่ก็อกหัก... ถ้าจริง
เธอไปแอบชอบใครที่เป็นไปไม่ได้เข้าไซ้ไหม มีอะไรบอกพี่ได้นะ"

"ไม่มีอะไรแบบนั้นจริงๆ" คนถูกถามรีบปฏิเสธทันที

พี่สาวได้ยินแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจอย่างซึ้งๆ จะเข้าชี้ ถึงมโนพัก
จะเป็นคนที่ดูใสซื่อจนเหมือนจะอ่านออกได้ง่ายๆ แต่เอาเข้าจริงก็ไม่มีใคร
ดูออกว่าหล่อนคิดอะไรอยู่ แถมยังปากแข็งเก่งเป็นที่หนึ่ง ถ้าไม่โดนจับได้จริงๆ
คาหนังคาเขาก็คงไม่มีทางยอมรับ

"อ้อ อาทิตย์หน้ารุ่งจะไปญี่ปุ่นนะ ถ้าอยากเจอก็นัดเองละกัน แต่น่าจะ
ไปธุระที่โตเกียวแค่สองสามวัน แล้วก็ไปเที่ยวโอซาก้า"

"โห พี่รุ่งอะเหรอ มาที่ไรชวนไปแต่บาร์โฮสต์ เอาผมไปเป็นล่าม
นี่คงลองจนครบทุกร้านทั่วโตเกียวแล้วมั้งถึงจะย้ายไปโอซาก้า ผู้ชายนะ
ก็ชอบอยู่หรอก แต่ผมมีดั่งค์ซะที่ไหน"

"รู้ๆ ไปเขาก็เลี้ยงหมดไม่ใช่เหรอ"

"นั่นแหละค่ะ บางทีก็เกรงใจ พี่รุ่งจ่ายให้ตลอดเลย"

"ถ้าไม่ได้อยากมีตั้งค์ไปเบี่ยผู้ชายแข่งรุ่ง แพมก็ไม่เห็นต้องคิดมาก ถ้ายากไปก็ไป แต่ถ้าไม่ยากเจอก็ไม่ต้องนัด"

"อยากเจอสิ ก็มันเหงาอะ"

คนเป็นพี่ฟังแล้วถอนใจด้วยสຸ້มเสียงติตรำคาญอีกครั้ง ก่อนจะขอตัววางสายกลับไปทำงานต่อหลังจากถูกน้องสาวโทรมารบกวนอยู่หลายนาที่

เมื่อได้เจอกับพรารุ่งที่ร้านน้อย่างบุฟเฟ่ต์อันเป็นจุดนัดพบในสัปดาห์ต่อมา มโนพัศก็พบว่าสิ่งที่เธอเอาไว้มิได้ใกล้เคียงความคาดหมายนัก อีกฝ่ายบอกกับเธอทันทีที่เจอหน้าว่าตอนนี้หล่อนเสร็จธุระเรื่องงานแล้ว ดังนั้นพรุ่งนี้จึงตั้งใจว่าจะพาเธอไปเที่ยวโอซาก้าด้วยกัน ซึ่งได้ซื้อตั๋วรถไฟแบบเหมาจ่ายเตรียมมาจากเมืองไทย พร้อมทั้งจองที่พักเพื่อเธอไว้เรียบร้อยแล้ว

"โห กระทั่งขนาดนี้แพมจะเตรียมตัวทันได้ยังไงคะ"

"ไม่เห็นต้องเตรียมตัวเตรียมใจอะไรเลย พี่วางแผนเผื่อเธอหมดแล้ว เธอบอกว่าเสาร์อาทิตย์นี้ว่างไม่ใช่หรอ ปกติก็ทำงานพิเศษแค่เย็นวันพุธกับวันศุกร์"

"ก็ใช่ แต่แพมยังไม่ได้จัดกระเป๋าเลยนี่นา ไปตั้งสองวันสองคืน"

"แหมम्म... จัดยากมากเลยนะกระเป๋าใบเล็กกระจุริดของเธอนะ ของใช้ส่วนตัวเยอะนักนี่" พรารุ่งประชดทันควันอย่างคนรู้ดี "พี่ไม่เห็นว่าจะจะต้องยุ่งยากเตรียมตัวอะไรเลย เครื่องสำอางก็ใช้แค่หยิบมือ เสื้อผ้าก็ไม่ได้แต่งแบบจัดเต็มประหนึ่งโมเดลจะไปถ่ายแฟชั่น เก็บๆ ยัดใส่กระเป๋าไปเถอะ ไม่ต้องสนใจอะไรทั้งนั้นนอกจากผู้ชายที่รอเราอยู่โอซาก้า!"

มโนพัศมองท่าทีมุ่งมั่นของพรารุ่งแล้วหลุดซาออกมาพรืดหนึ่ง "พี่รุ่งนี้ไม่เคยเซ็ดเลยจริงๆ นะคะ คราวก่อนก็หมดไปเป็นแสน"

"ก็เพราะวันนั้นเธอไม่ยอมไปด้วยไงเล่า พี่ถึงโดนพันหัวเบะเพราะคุยกับเขาไม่รู้เรื่อง พุดแล้วยังโมโห ไม่อยากเชื่อเลยว่าตอนนั้นเธอจะเห็นโปรเฟสเซอร์นากาฮาซิดีกว่าพี่ ทั้งที่นัดกับพี่ก่อนแท้ๆ กำลังจะไปกันแล้ว แต่พอเขาโทรเรียกคำเดียวก็เทพี่แล้วรีบแน่นไปหาเขาแบบไม่เอาอะไรสักอย่าง คิดแล้วมันก็น่าอายใจซะมด"

มโนพักยิ้มแหยอย่างรู้สึกผิดไม่หาย บอกตามตรงว่าเธอก็แทบไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองเป็นเอามากอย่างที่พรารุ่งต่อว่า ตอนนั้นเธอรีบทุกอย่างเพื่อไปปฏิบัติตามคำขอของเรียวสึเกะอย่างที่พรารุ่งว่าจริงๆ ราวกับทาสรับใช้ ผู้ซื่อสัตย์ของเขาก็ไม่ปาน ทั้งที่ปากบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรกับเขาและไม่ได้คิดอะไรกับเขาเกินเลย

"ก็ตอนนั้นคุณแม่เขาไม่สบาย แพมแค่เป็นห่วงเอโกะซัง เพราะโปรเฟสเซอร์เขาติดงานจริงๆ"

"ไม่ต้องมาอ้าง แม่เขาแค่เป็นไข้ติดหน่อยเอง คนดูแลก็มีออกเยอะแยะแล้วเธอก็ไม่ได้เป็นอะไรกับเขาสักหน่อย ถึงพี่จะเคยบอกเธอย่างไรผู้ชายก็ต้องมาก่อน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้ชายทุกคนต้องมาก่อนเสมอไป โดยเฉพาะผู้ชายที่ไม่มีแนวโน้มว่าเราจะมีสิทธิ์ได้แอมเขางี้จริงๆ" พรารุ่งเตือนเสียงเข้มอย่างจริงจัง "อย่างโปรเฟสเซอร์นากาฮาซิดีนะ... พี่ก็ย้ำแล้วย้ำอีกว่าต้องจัดลำดับความสำคัญเอาไว้ท้ายสุด แบบทีหลังของทีหลังของทีหลังไกลๆ ไปเลย เพราะมันไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอจะไปทุ่มเทให้เสียเวลาเปล่า"

คนถูกสั่งสอนหน้าเงื่อนขึ้นอีกสิบระดับ แต่ก็ไม่แน่ใจว่ามันซึมซาบเข้าไปในสามัญสำนึกได้มากน้อยแค่ไหน

"นี่เธอคงไม่ได้คิดจริงจังอะไรกับเขาหรอกใช่ไหม พังนะแพม นั่นมันโปรเฟสเซอร์ 'นากาฮาซิดี เรียวสึเกะ' เชียวนะ หนุ่มหล่อเนื้อหอมที่เป็นหมอผ่าตัดหลอดเลือดหัวใจมือหนึ่งของโลก เห็นโปรไฟล์แค่นี้ก็น่าจะรู้แล้ว"

ว่าเขาเป็นมนุษย์ที่อยู่ห่างไกลจากเราจนสุดจะไขว่คว้า แค่คิดก็ไม่มีแรง
จะวิ่งตามแล้ว พี่เตือนนี่เพราะเป็นห่วงเธอรู้ไหม"

"แพมควรเก็บแรงไว้ไปหาเงินมาเที่ยวบาร์โฮสต์กับพี่รุ่งดีกว่า...สินะคะ"

"ถูกต้องจะรักๆ เข้าใจอะไรง่าย ๆ แบบนี้มันน่ารักที่สุด" ว่าแล้วพรารุ่ง
ก็ลุกขึ้นโหม่ตัวไปหอมแก้มนี้มๆ ของคนว่าง่ายพอดหนึ่งด้วยความเอ็นดู
อย่างสุดซึ้ง

แต่ทำตัวว่าง่ายได้ไม่เท่าไรหรอก โมนพัทธ์ทำให้พรารุ่งอารมณ์ขึ้นอีก
จนได้ เมื่ออยู่ๆ เร็วสี่เกะก็โทรศัพท์มาหาโมนพัทธ์พร้อมกับขอร้องว่าให้ช่วย
ไปรับเอโกะ คุณแม่ของเขาที่จะเดินทางมาโตเกียว ณ สถานีรถไฟแห่งหนึ่ง
แทนเขาในวันพรุ่งนี้ เนื่องจากตอนนี้เขาติดธุระสำคัญอยู่ต่างจังหวัด

"เอ่อ คือว่า พรุ่งนี้นั้น..." โมนพัทธ์ก็อึกอักพร้อมกับมองหน้าพรารุ่ง
ด้วยความลำบากใจ

"อย่าบอกนะว่าเขาโทรมาใช้งานอะไรอีก ยิ่งงัพรุ่งนี้ก็ไม่ได้เด็ดขาด
เธอนัดกับพี่ก่อนแล้ว!" พรารุ่งที่กำลังพลิกเนื้ออย่างบนตะแกรงอย่างใจเย็น
ถึงกับวางมือพร้อมพุดตักคอเสียงแข็ง ถลึงตามองคนตรงหน้าอย่างเอาเรื่อง
เพราะพอจะคาดเดาสถานการณ์ตอนนี้ได้ดีแม้จะไม่ได้ยินสิ่งที่ปลายสายพูด

โมนพัทธ์ลื่นน้ำลายอย่างฝืดคอ แม้จะพยายามปิดไม่ให้เสียงพรารุ่ง
เล็ดลอดเข้าไปในโทรศัพท์มือถือ แต่ก็เชื่อว่าเร็วสี่เกะคงได้ยิน

"ถ้าไม่ว่างก็ไม่ใช่ไร ที่จริงผมไม่ได้ขอการบกวนเลย แต่ที่โทรมา
เพราะรู้ว่าจริง ๆ แล้วคุณแม่มาหาเพราะอยากเจอคุณมากกว่าผม แต่เดี๋ยว
ผมจะบอกคุณแม่เองว่าคุณติดธุระ"

โมนพัทธ์กล่าวขอโทษด้วยความเสียใจอย่างแท้จริงอีกครั้ง ก่อนที่เร็วสี่เกะ
จะวางสายไป

"ทำไมต้องทำท่าเหมือนรู้สึกละอายกับเขาอย่างกับตัวเองเป็นคนผิด

แบบนี้ด้วย เธอไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย" พรารู้งต่อว่าอย่างหงุดหงิดเมื่อเห็นท่าทีของอีกฝ่ายทันทีที่ทีมโน้ตวางมือถือลงบนโต๊ะ "แต่ดูท่าทางเหมือนเขาจะโทรมารบกวนเธอบ่อยๆ เลยใช่ไหม ทำไมสมมติกันขนาดนั้นได้"

"ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ เขาโทรมาแค้นๆ ที่ แล้วก็จะติดต่อมาเฉพาะแค่เรื่องเกี่ยวกับคุณแม่เขาเท่านั้น เพราะเอโกะซึ่งชอบแพม"

"ถึงแม้เขาจะปลอบปล้ำในตัวเธอแค่ไหน แต่ถ้าเจ้าตัวเขาไม่ได้คิดอะไรด้วย เขาก็ไม่สมควรจะรบกวนเธออย่างไม่เกรงใจแบบนี้ เลิกทำตัวรู้สึกผิดได้แล้ว พี่เห็นแล้วโมโห"

"จริงๆ เรื่องที่เขารบกวนนั้นก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรกับแพมเลย เพราะแพมเองก็ชอบเอโกะซึ่ง"

"อะ งั้นสรุปว่าตกลงเธอเป็นอะไรกับโปรเฟสเซอร์นาทาคาฮาชิ เป็นป่ะ?" คนฟังสะอึก "ก็คงจะอย่างงั้น"

"แล้วเธอก็คิดว่าเขาชอบเธอไหม มีใจให้นิดๆ อะไรอย่างงี้"

"ไม่หรอกค่ะ ไม่น่ามี..."

"ก็ยังดีที่ไม่หลงตัวเอง แต่รู้ทั้งรู้ก็ยังเอาตัวเองไปเสี่ยงด้วยการยุ่งเกี่ยวกับเขาอยู่อีก" พรารู้งพูดพลางค้อนเคือง "พี่ก็คิดว่าเขาคงไม่ได้ชอบเธอ แต่เขาต้องรู้แน่ๆ ว่าเธอชอบเขา"

"แพมเปล่านะ!"

พรารู้งฟังคำประท้วงนั้นแล้วก็ค่อนข้างยับเยินอย่างเอือมระอา แต่ก็ไม่ได้คิดจะโต้เถียงให้เสียเวลา "ถึงเขาจะไม่ได้ชอบเธอ แต่ที่ยังวอแวเธออยู่แบบนี้คงเป็นเพราะเขาชอบที่เธอชอบเขา เลยคอยหาทางรังแกเธอไว้ ไม่ให้เธอเลิกรักเขาย่างๆ ทั้งที่เขาก็ไม่ได้มีใจให้เธอเลย"

"..."

"ดูทำหน้าที่ พี่พูดแค่นี้ถึงกับกระอักเลยเธอ"

"แค่สะอึกนิดๆ เองค่ะ แต่คำพูดพี่รุ้งใจร้ายชะมัด"

"แล้วจะให้พี่โกหกแต่ในสิ่งที่เธออยากได้นี่จริงจ๊ะที่รัก"

"สรุปคือพี่รู้หมายความว่าเธออยากให้เราชอบเธอ แต่เราไม่ได้ชอบหรืออยากจะเป็นแฟนกับแพมนะหรือคะ"

"ใช่ ถ้าอยากเป็นเขาก็คงขอไปตั้งนานแล้ว โปรเฟสเซอร์นาทาสีอาจจะเป็นคนหยิ่งและถือตัวมาก แต่ไม่ใช่ผู้ชายชื้อ่ายหรือขาดความมั่นใจในเมื่อเธอทอดสะพานให้ชัดเจนเสียขนาดนี้เขาก็ต้องรู้อยู่แล้วว่าเธอคิดยังไงก็ปกติเขาแทบจะไม่แคร์เธอเลยใช่ไหมละ แต่จะมาสโนใจแล้วคอยมาให้ความหวังตอนเธอทำท่าเหมือนจะตีตัวออกหาก"

"เออ มันก็จริง"

"เขาทำเหมือนเธอเป็นแค่ตุ๊กตาตัวหนึ่ง ที่จะมาเล่นด้วยเฉพาะแค่ตอนที่เธออยากเล่น คงไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าเธอเป็นคน มีความรู้สึก เสียใจเป็น"

"เจ็บบบ!"

"เธอนะ เคยเจ็บหนักเพราะความเข้าใจผิดคิดว่าผู้ชายเขามีใจให้มาแล้วหนหนึ่ง พี่ไม่อยากให้เธอต้องเจ็บซ้ำซ้ำเดิมอีก"

"ตอนนี้...พอย้อนคิดถึงตอนนั้นก็ยังเจ็บไม่หายเลยคะ" มโนพัศนึกถึงแผลเก่าที่เคยเกิดขึ้นเมื่อนานมาแล้ว เกี่ยวกับกรณีของเธอกับ 'เมธัส' และ 'ภูมิ'

"นั่นแหละ พี่ทนเห็นคนอย่างเธอมีความหวังลมๆ แล้งๆ เพราะผู้ชายแบบนั้นไม่ได้หรอก ที่สำคัญเห็นมาดเข้มดุขริ่มแบบนั้น แต่จริงๆ แล้วโปรเฟสเซอร์นาทาสีเจ้าชู้จะตายไป ถ้าเธอพลาดอีกคราวนี้คงไม่ใช่แค่อับอายขายหน้าเหมือนคราวนายภูมิกับนายเม แต่น่าจะกระอักเลือดตายไปเลย แล้วอย่าหาว่าพี่ไม่เตือน"

"แต่ว่าโปรเฟสเซอร์นะ ที่ผ่านมาก็ดีกับแพมจริงๆ นะคะ ถึงจะดูเย็นชาไปหน่อย...แต่เขาก็จริงใจ"

"เขาอาจจะแค่เอ็นดูเธอเป็นน้องเป็นนุ่่ง"

คนฟังสะอึกอีกรอบ

"ที่จริงโปรเฟสเซอร์เขาอาจจะชอบเธอจริงๆ ก็ได้ เพียงแต่ไม่ได้รู้สึกด้วยแบบที่เธออยากให้ เป็น เธอหวานนุ่มนวลน่ารักเหมือนมาร์ชเมลโล่ที่ละลายได้ในช็อกโกแลตร้อนขนาดนี้ ถ้ารู้ว่าเธอมีใจให้ ผู้ชายคนไหนบ้างจะไม่ปลื้มขนาดคนอย่างพี่ที่เหมือนคนทั้งโลกยังเสร็จเธอเลย แต่ยังไม่ผู้ชายก็เป็นพวกไวใจไม่ได้ทั้งนั้นแหละ ต่อให้ตอนแรกเขารักเราจริง แต่นานๆ ไปความรู้สึกเขามันก็จะค่อยๆ ลดลง ส่วนใหญ่ผู้ชายมักจะหมดใจในวันที่ผู้หญิงรักเขาหมดหัวใจแล้ว นางฟ้าในทุ่งลาเวนเดอร์ที่ไม่รู้จักเข็ดหลาบอย่างเธออาจะยังไม่เข้าใจที่พี่เตือนเท่าไร แต่สักวันโปรเฟสเซอร์นาคาฮาซึกะทำให้เธอเข้าใจอย่างถ่องแท้เอง ถ้าขึ้นเธอยังไม่ยอมตัดใจจากเขาตอนนี้ละนะ"

คำพูดของพรารุ่งทำเอาคนฟังกลัวจนหัวหด

"พี่รุ่งเคยมีแฟนมาแล้วกี่คนคะ"

"ไม่เคยมีเลยแม้แต่คนเดียว แต่เรื่องแบบนี้ฉันรู้ดีทุกอย่างนั่นแหละ มีปัญหาอะไรไหม!"

พออีกฝ่ายแยกเขี้ยวสวนกลับมาแบบนั้น มโนพักก็หลุดเข้าไปทีหนึ่งเลยโดนถลึงตามองกลับมาอีกรอบ

"เอาเป็นว่า...เชื่อพี่ แล้วก็หาผู้ชายธรรมดาๆ ที่เข้ากับคนอย่างเราได้จริงๆ ดีกว่า หรือไม่ตั้งใจเรียนทำงานเก็บตังค์เยอะๆ ไว้ไปเที่ยวบาร์โฮสต์ แทนที่จะต้องมาเสียใจเพราะผู้ชายที่ชอบทำให้ผู้หญิงคิดไปเองด้วยการให้ความหวังลมๆ แล้งๆ" พรารุ่งย้าเตือนอย่างหนักแน่น "แต่ในเมื่อตอนนี้เธอยังเรียนไม่จบ ทริบนี้พี่จะเลี้ยงเอง ลืมโปรเฟสเซอร์นาคาฮาซึกะ แล้วคืนนี้ก็กลับไปเก็บกระเป๋าชิ้นชิงกันเซนไปพินที่โอซาก้ากันพรุ่งนี้ หนูเมื่อน่ารักมากมายรอเธออยู่ที่โดทงโบริ!"

เช้าวันต่อมาพรารุ่งกับมโนพักนัดเจอกันที่สถานีโตเกียว สัมภาระ

ของมโนพัศมีเพียงกระเป่าเป้หนึ่งใบกับกระเป่าถือน้ำหนักเบาอีกใบหนึ่ง ในขณะที่พรารัฐมีเป้กับกระเป่าล้อลากขนาดหกสิบสามลิตรอีกใบหนึ่ง เนื่องจากมาเร็วกว่าเวลารถไฟชิงกันเซนเที่ยวที่จองที่นั่งเอาไว้ประมาณ ชั่วโมงหนึ่ง ทั้งคู่เลยมีเวลาหาซื้อข้าวกล่องไว้ไปกินบนรถไฟแล้วพากันมานั่งจิบกาแฟฆ่าเวลา

"เราไปค้างกันแค่สองคืน ทำไมพี่รุ่งชนของไปเยอะเยะขนาดนี้คะ" มโนพัศถามด้วยความสงสัย

"ในกระเป่ามีของอยู่ไม่ถึงครึ่ง นอกนั้นพี่จะเอาไปใส่ของที่พี่จะซื้อ"

"โหยยย อยู่โตเกียวยังหลายวันยังซื้อไม่หมดอีกหรือคะ"

"นอกจากไปหาผู้ชายที่โอซาก้าแล้วเราก็จะไปยูนิเวอร์แซลด้วยนะจะ ที่รัก พี่มีสิ่งที่ต้องไปเก็บกวาดในฐานะตั้งหมายเลขหนึ่งประมาณสามแสนแปดหมื่นรายการ"

มโนพัศเบิกตาโตมองอีกฝ่ายอย่างที่ตั้งใจก่อนจะหลุดหัวเราะคิก "นอกจากเที่ยวเก่งแล้วก็ติดบาร์โฮสต์ พี่รุ่งยังเป็นคอเกมบ้าการ์ตูนชอบดูหนัง แล้วก็คลั่งมันไปหมดซะทุกอย่างจริงๆ ไปจนสุดมันซะทุกทาง"

"ก็ฉันว่างมากกกก หาตัวก็ได้ ลูกเต๋าก็ไม่มี ถ้าไม่หาเรื่องเปย์อะไรพวกนี้ให้มันมีความสุข แล้วจะให้เอาเงินที่หามาไปใช้ทำอะไรดีละจ๊ะ ไหนช่วยพี่คิดทีซี"

"ก็จริง..."

"ว่าแต่เธอเอะ นี่ยังคิดมากเรื่องที่ต้องปฏิเสธคำขอร้องจากโปรเฟสเซอร์ นากาฮาชิเมื่อวานอยู่รึเปล่า"

"มันก็..."

"อื้อยยย อย่ามาทำหน้าตาหนักใจแบบรู้สึกผิดขนาดนี้นะยายแพม พี่เห็นแล้วไมเกรนจะแตก ฟังนะ เธอไม่ผิดเลยสักนิด คนเห็นแก่ตัวอย่างเขาสีที่ควรจะสำนึกผิดเต็มๆ ที่อยู่ๆ ก็โทรมาขอร้องอย่างกะทันหันให้เธอซึ่ง

มีธุระอื่นอยู่แล้วต้องมาเสียเวลาคิดมากลำบากใจเพราะปัญหาส่วนตัวของเขา ทั้งที่เธอกับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันเลย" พรารุ่งยิ้มคำเสียงเข้ม

"แต่คุณแม่เข้าใจดีกับแพมมากเลยนะคะ"

"แม่เขากับเขามั่นคนละคนกัน เอาจ้ะ ถ้าเธอรู้สึกแย่มากจนไม่สามารถมีความสุขกับทริปของพีได้ เธอโทรไปหาคุณแม่เขาให้หายคาใจเสียตอนนี้เลยละกัน โทรไปขอโทษเอโกะซังให้มันจบ แต่ห้ามไปเวียนว้อกับโปรเฟสเซอร์นาทาคาซึเต็ตซาด อย่าไปยุ่งกับเขาอีก"

"เออ นั่นสิคะ จ้ะแพมโทรหาเอโกะซังนะ"

พอเห็นสีหน้าที่เข้มขึ้นขึ้นมาทันตาเห็นของโมนิพัท พรารุ่งก็ได้แต่กลอกตาพร้อมกับบอกรอการพยักหน้าให้เป็นเชิงหมั่นไส้ก็รำคาญและเวทนานิดๆ ด้วย เธอเชื่อว่าหล่อนไม่ได้แค่แค้นเอโกะคนเดียว แต่ที่ยังคิดมากไม่เลิกอยู่นี้เป็นเพราะแค่รักชายตัวดีของเอโกะมากกว่า

สรุปว่าวันนี้เอโกะได้ยกเลิกการเดินทางมายังโตเกียวเป็นที่เรียบร้อย แล้วบอกว่าจะหาวันเดินทางใหม่ที่ได้อาเจอนโนพัทกับเรียสึเกะด้วย ซึ่งนั่นยิ่งทำให้โมนิพัทรู้สึกผิดเข้าไปใหญ่ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายตั้งใจมาเจอเธอจริงๆ แม้เอโกะจะยืนยันว่าไม่ได้ซ่อนข้อหมองใจหรือมีปัญหาอะไรเลยแม้แต่หน่อย เพราะธุระของหล่อนไม่ได้สลักสำคัญอะไรนักก็ตาม พอมโนพัทวางสายจากเอโกะ พรารุ่งจึงโผล่ขึ้นมาอย่างเหลืออดทันที

"พี่ว่าคุณแม่เขายากได้เธอเป็นลูกสะใภ้จ้ะ"

"ไม่ใช่หรอค่ะ"

"เลิกทำเป็นแกล้งโง่ไม่รับรู้ความจริงเสียทีเถอะแพม บอกตามตรงนะ พีไม่เห็นด้วยที่แม่เขาทำแบบนี้ มันยิ่งทำให้เธอมีความหวังลมๆ แล้งๆ เรามาเปิดอกคุยกันเรื่องนี้อย่างตรงไปตรงมาดีกว่า เราสองคนอาจจะแค่ญาติห่างๆ ห่างแสนห่าง แต่พีก็รักและเป็นห่วงเธอเหมือนเป็นน้องสาวแท้ๆ ของ

ตัวเอง ตามความเห็นพี่ในเรื่องโปรเฟสเซอร์นาคาฮาชิ พี่ว่าเธอไม่ควรเล่นกับไฟด้วยการหาเรื่องข้องเกี่ยวกับคุณแม่เขาหรือครอบครัวเขามากไปกว่านี้ เพราะมันจะทำให้เธอยิ่งถลำลึกแบบไม่รู้ตัวมากขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดแล้วเธอเองจะชวยจนหาทางออกไม่เจอ"

มโนพัศทำหน้าย่ง "แพมติดต่อกับเขาแค่ที่จำเป็นเพราะแม่เขา ไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับตัวเขาตรงๆ แล้วมันจะมีเรื่องให้ถลำลึกจนชวยขนาดนั้นได้ยังไงล่ะคะ"

"ถามจริง เธอนี้ไม่มีกลไกในการป้องกันตัวเองเลยจริงๆ หรือยายแพม"

"กลไกเหมือนของพี่รุ่งนะเธอคะ ที่ไม่ยอมรักใครจริงจังเพราะกลัวอกหัก เลยใช้เงินซื้อความฟินด้วยการเปย์หนุ่มบาร์โฮสต์ สบายใจ"

"ทื่ออย่างนี้จะแสนรู้เชียวনা" พรารุ่งทำเสียงประชด "โดยธรรมชาติแล้วคนฉลาดต้องรีบถอยเพื่อเซฟตัวเองทันทีที่รู้สึกถึงอันตราย แต่กับโปรเฟสเซอร์นาคาฮาชิทำไมเธอไม่มีไอกลไกอันนี้เอาซะเลย"

"แพมไม่คิดว่าตัวเองจะมีอันตรายอะไรต่างหาก เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกันเลย"

"อย่ามาทำเป็นใสซื่อ" พรารุ่งห้ามตัวเองไว้ไม่ให้เอื้อมไปหยิกหรือตีอีกฝ่ายเพื่อจะตีสติ "เพราะเธอเองก็รู้ดีว่าการที่ยังมีเรื่องพัวพันกับเขาแบบนี้มันจะยิ่งทำให้เธอรู้สึกผูกพันจนมีความหวังไม่สิ้นสุด เขาอาจจะชอบให้เธอชอบเขา แต่เขาไม่มีทางมารับผิดชอบความรู้สึกเธอแน่"

"แต่แพมก็ไม่ได้หวังอะไรแบบนี้เนี่ยนา บอกแล้วว่าไม่ได้คิดอะไรกับเขา"

"โอ้ยยย ยายเด็กโง่!" พรารุ่งถลึงตาอย่างเดือดๆ "งั้นก็ช่างหัวเธอละกัน ถ้าจะตึงตันไม่ยอมรับแบบนี้ก็แล้วแต่เธอเถอะ แต่ถือว่าพี่ได้เตือนไปแล้วนะ ถ้าวินไหนได้สติคืนมาบ้างก็อย่าลืมนึกถึงคำเตือนพี่"

หลังจากสรรหาคำพูดมาจิกกัดเหน็บแนมมโนพัศอยู่นานนับชั่วโมง

พรารุ่งก็เริ่มอ่อนใจในความปากแข็งอย่างต่อต้านและอาการตื้อเจียบอย่างร้ายกาจของอีกฝ่าย เลยปลงตงจนต้องเลิกพูดจากรุนแรงกับหล่อนในที่สุด พร้อมทั้งคิดว่าจะปล่อยหล่อนไปตามเวรตามกรรม อันที่จริงแล้วมโนพัศก็นับว่ายังเด็กมากเมื่อเทียบกับเธอ ถึงหล่อนจะเคยผิดหวังเสียใจอย่างหนักเพราะความรักมาแล้วหนหนึ่ง แต่ตอนนี้ก็ยังถือว่าเร็วเกินไปที่จะมานั่งเข็ดหลาบจนไม่กล้ารักใคร่อีก

"รู้ไหมแพม เธอเป็นคนที่น่าสงสารมากจริงๆ"

"แพมนะหรือคะ"

"อ้อ ก็เธอละ เป็นคนน่ารักนิสัยดี มีชีวิตที่ดี ใครๆ ต่างก็รักและเอ็นดูเธอทั้งนั้น เธอดูเป็นคนดีเสียจน...ต่อให้ถ้ามตั้งใจจะต่อแหล่ขึ้นมากก็คงไม่มีใครดูออก เพราะหากคนอย่างพี่ดูไม่ออกแล้วละก็ คนทั้งโลกก็ไม่มีใครดูออกแน่ แต่ในขณะที่คนตั้งมากมายหลงรักเธอ คนที่เธออยากให้เขามาใจให้มากที่สุดเพียงคนเดียวกลับใจร้ายกับเธอสุดๆ ไปเลย"

"ใครหรือคะ"

"ก็ใครเสียอีกล่ะ!" พรารุ่งแฉด้วยอาการถลึงตาใส่อีกครั้ง

มโนพัศมองตากู่สนทนาโดยไม่ยอมตอบโต้ออกไป

"เขารู้ว่าคนที่ลึกลับก็อินเกมมักจะอันลึกลับอินเลิฟเสมอ ซึ่งพี่ว่าส่วนใหญ่มันก็จริงนะ เพราะงั้นเธอเชื่อใจไว้บ้างก็ถือว่าชีวิตนี้ความรักของเธออาจจะไม่มีวันสมหวัง"

คนฟังออกอาการหน้าสลดเจียบๆ เพราะรู้สึกสะเทือนใจอย่างบอกไม่ถูก

"เธอจำวันที่เราเจอกันครั้งแรกได้ไหม"

หญิงสาวนั่งคิดอยู่ชั่วขณะหนึ่งก่อนตอบ "จำได้ค่ะ พี่มินท์พาแพมไปงานวันเกิดพี่รุ่ง แล้วตอนนั้นพี่รุ่งทะเลาะกับเพื่อน แต่เอาเค้กปาส์หน้าแพม"

"พี่จะปาส์หน้ายายนั่น แต่นางหลบไปแล้วเธอดันไม่หลบเองต่างหากที่สำคัญหล่อนไม่ใช่เพื่อนฉันนะ ก็แค่ญาติห่างๆ ที่ทะเล่อมาร่วมงานด้วย

ทั้งที่ไม่มีใครเชิญ!"

มโนพัศหัวเราะคิก เธอคุ่นเคยกับการที่พรารุ่งมักมีเรื่องทะเลาะกับใครๆ แบบนี้มานานแล้ว "พี่รุ่งนี่ همینชี้หน้าชาวบ้านเขาไปทั่วจริงๆ"

"ก็ฉันเป็นคนขี้อิจฉา เห็นใครนำหมั้นไส้ก็หมั้นไปหมดนั่นแหละ!" พรารุ่งเบะปากยอมรับหน้าตาเฉย "แต่ตอนนั้นพี่ก็อยากจะวินแตกใส่เธอเหมือนกันที่โผล่มาอยู่ตรงนั้นไม่รู้จักเวล่ำเวลา แต่พอโดนเค็กปาเต็มหน้าเธอดันไม่แสดงอารมณ์อะไรออกมาเลยนอกจากอึ้ง แถมยังทำหน้าตาเหมือนตัวเองเป็นคนผิตจนน่าสงสาร ทำเอาพี่สะเทือนใจจนแทบจะร้องไห้เสียเอง ตอนนั้นเลยลืมเรื่องที่กำลังทะเลาะกับอีนั่งนั้นไปเลย นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตเลยนะที่มีคนทำให้พี่รู้สึกผิตแบบนั้น"

แม้มโนพัศจะไม่ค่อยสู้คนและดูมีความเป็นเหยื่อในสายตาของพรารุ่ง แต่หล่อนก็ไม่ได้มีลักษณะแบบเด็กโง่ผู้науเวทนา หล่อนเป็นผู้หญิงหน้าตาน่ารักที่แต่งกายได้เก๋ไก๋ชวนมอง จิตใจดี และรู้จักวางตัว แต่ที่เธอรู้สึกว่าการหล่อนเป็นคนน่าเอ็นดูนั้น น่าจะเป็นเพราะบุคลิกลักษณะกับกิริยามารยาทตามธรรมชาติของหล่อนมากกว่า

"อย่าบอกว่าพี่รุ่งตกหลุมรักแพมตั้งแต่ตอนนั้น"

"รักแรกพบเลยละ"

"โกหก!"

"เรื่องจริงยะ!"

"หุ้ยย... ขนลุก!"

"อย่ามาทำเป็นรังเกียจ เพราะยังงั้นก็ชอบผู้ชายมากกว่า"

"แต่ว่า... พี่รุ่งรักแพมขนาดนั้นเลยหรอคะ จริงๆ พี่มันก็เคยบอกเหมือนกันว่าพี่รุ่งเอ็นดูแพมมาก แต่ไม่คิดว่าจะขนาดนี้..." มโนพัศพึมพำมองอีกฝ่ายอย่างเหลือเชื่อ

"ทีนี้ก็เข้าใจแล้วใช่ไหมว่าทำไมพี่ถึงเป็นห่วงเธอนักหนาเรื่อง"

โปรเฟสเซอร์นากาฮาชิ ต่อไปก็ดูแลตัวเองให้ดีๆ สมกับความห่วงใยที่พี่
มิให้ด้วยละกัน"

บทที่ 2

ใครกันแน่ที่นำสงสาร

เมื่อสองสาวเดินทางไปถึงสถานีรถไฟโอซาก้า มโนพัทก็บังเอิญเจอกับเพื่อนซึ่งเรียนที่เดียวกันภายในสถานี ตอนแรกเธอตั้งใจจะทักทายแค่เล็กน้อย แต่พรารุ่งกลับกะยั่นกะยอให้เธอถ่ายรูปคู่กับเพื่อนไว้เป็นที่ระลึก ทำเอาเพื่อนเธองง เพราะปกติก็เจอกันที่มหาวิทยาลัยอยู่แล้ว ทว่าทั้งคู่ก็ยอมทำตามโดยไม่ได้ขัดเจตนาarmi

แต่หลังจากนั้นพรารุ่งก็เอาแต่หงุดหงิดอย่างไร้เหตุผลจนมโนพัทคิดว่าอีกฝ่ายคงโมโหหิว แต่พอเธอออกปากชวนให้แวะทานอะไรในสถานีก่อนจะต่อรถไฟไปยังโรงแรมที่พักหล่อนก็เอาแต่ปฏิเสธทำเดียว

"กินข้าวกล่องบนรถไฟไปเยอะขนาดนั้นพี่จะหิวได้ยังไง หรือเธอหิว?"

"เปล่าค่ะ แหมยังอิ่มอยู่เลย ก็เราเพิ่งทานไปไม่ถึงสองชั่วโมง แต่เห็นอยู่ๆ พี่รุ่งก็หงุดหงิดแบบนี้กว่าโมโหหิว"

"ไม่ใช่หรอก โมโหอย่างอื่น"

"อะไรคะ"

"เปล่า" พรารุ่งปฏิเสธหัวนๆ แล้วมองหน้าอีกฝ่ายด้วยสายตาเคืองรำคาญก่อนจะชวนคุยเรื่องอื่นเป็นเชิงกลบเกลื่อน ไม่ยอมอธิบายต้นเหตุ

ของความหงุดหงิดให้อีกฝ่ายฟังง่าย ๆ

พอต่อรถไฟจนไปถึงสถานีที่อยู่ใกล้โรงแรมที่พักที่สุดแล้ว พรารัฐก็ตัดสินใจเอ่ยปากกับมโนพัศตอนที่ลากกระเป๋าเดินไปยังทางออกด้วยกัน

"เธอยังรู้สึกผิดที่ปฏิเสธโปรเฟสเซอร์นาทาสีเรื่องไปรับเอโกะซึ่งที่สถานีรถไฟอยู่ไหม"

มโนพัศนึ่วหน้ามองคนถามงงๆ แวบหนึ่ง "ก็...ยังรู้สึกคาใจอยู่นิดๆ นะคะ ถึงจะคุยกับเอโกะซึ่งรู้เรื่องแล้วแต่ก็ยังอดเสียใจไม่ได้"

"เธอนี่มันเชื่อมือจริงๆ เลยให้ตายสิ!" พรารัฐออกอาการหงุดหงิดขึ้นมาทันที "เธอไม่ใช่เบ๊เขาสักหน่อยนะแหม แล้วเขาให้เหตุผลกับเธอว่าไงนะ ที่ว่าเขาไม่ว่างนะเขาไปไหน"

"เขาติดธุระสำคัญอะไรสักอย่างนี่แหละค่ะ"

พรารัฐเบ๊ปากทำเสียงขึ้นจมูกด้วยความชิงชัง แต่ก่อนจะพูดอะไรออกมาก็มีเสียงร้องทักขัดจังหวะดังขึ้นจากคนที่เพิ่งเดินมาติดอยู่ข้างๆ

"รู้!"

พรารัฐกับมโนพัศชะงักพร้อมกับหันไปมอง ทางเดินตรงนั้นอยู่บริเวณเชิงบันไดทางขึ้นไปยังประตูทางออกจากสถานี ไม่มีคนพลุกพล่าน พวกเขาจึงไม่ได้ยินขวาทงเกะกะใคร

"ลั๊กก็...?"

"อื้อย้ยย ตีใจจังเลย เราไม่ได้เจอกันกี่ปีแล้วเนี่ยรู้ยัง อยู่ไทยไม่เคยได้เจอกัน แต่ดันมาเจอตอนเที่ยว" 'ลั๊กก็' หรือ 'ลักขณา' พูดพลางหัวเราะ แล้วหันไปแนะนำให้สามีของเธอรู้จักกับพรารัฐ

จังหวะนั้นมโนพัศเลยรีบรั้งพรารัฐไปยืนชิดผนัง ทั้งหมดยืนพูดคุยกั๊กทายกันอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะขอแลกเปลี่ยนช่องทางการติดต่อซึ่งกันและกันแล้วบอกว่า

"โหยยย ไม่น่าเชื่อเลยว่าลั๊กก็เปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ รู้ไหมว่าสมัย

ม.ปลาย นางสาวที่สวยที่สุดในโรงเรียนเลยนะ ฮอตเวอร์มากกก แบบมีหนุ่มๆ รุมจีบกันตรึม!" พรารู้งเปิดปากเม้าท์ทันทีที่เพื่อนเก่ากับสามีของหล่อน พากันเดินลับตาไป

"ตอนนี้พี่เขากียังสวณะคะ น่ารักจะตายไป"

"ก็น่ารักแหละ แต่นางอวบขึ้นมากจนน่าตกใจจริงๆ น้ำหนักน่าจะพุ่งมาเกือบยี่สิบโลได้มั้ง น่าสงสารจัง ชีวิตแม่บ้านวันๆ คงน่าเบื่อ หลังจากแต่งงานแล้วก็คงต้องคอยทำงานบ้านแล้วก็ดูแลสามีงๆ จนไม่มีเวลาส่วนตัว นี่ขนาดว่ายังไม่มียูกเลยนะ"

"เราสงสารตัวเองก่อนไหมคะพี่รุ้ง เพื่อนพี่รุ้งเขามีสามียกกระเป๋ ขึ้นบันไดให้ เดินออกสถานีแล้ว ไปนุ่นแล้ว ส่วนเราสองคนยังยืนเอ๋อ มองทางขึ้นขบวนเปลี่ยนขบวนทำอะไรไม่ถูกตรงนี้อยู่เลย"

พรารู้งหันไปถลึงตาใส่คนพูดแทงใจดำทีหนึ่ง "รู้ไหม ถ้าเธออยากมี คนยกกระเป๋ให้แบบยาลักก็ เธอต้องเปลี่ยนเป้าหมายจากโปรเฟสเซอร์ นากาฮาชิไปเป็นผู้ชายคนอื่นที่ธรรมดาๆ และน่ารักกว่าเขาพันเท่า เพราะ คนอย่างเขาไม่น่าจะใส่ใจใครเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ต่อให้เป็นแฟนก็คงไม่มีทางลดตัวลงมาแบกกระเป๋าเดินทางให้เธอแน่"

"สมมติว่าพลุกได้เขามาเป็นแฟนจริงๆ แหมก็คงไม่กล้าใช้ให้เขายกกระเป๋าแทนหรอกค่ะ เพราะมือของเขาต้องเก็บไว้ใช้ทำงานที่สำคัญกว่านี้..."

"ตายยย...แล้ว!" คนฟังอุทานออกมาอย่างเหลือเชื่อ "ไม่ทันไรแวว ทาสผู้ซื่อสัตย์ของเธอก็เปล่งประกายเจิดจ้าเชียวนะยายแหม เพราะแบบนี้ไง พี่ถึงต้องเตือนให้เธอรีบถอยไปให้ไกลจากผู้ชายคนนี้ ไม่งั้นเธอจะต้องโดนเขาเอาเปรียบทั้งชั้นทั้งล่องไปตลอดชีวิตแน่ พี่นี่เฝ้าภาพออกชัดเจนเลย!"

"ไม่ต้องห่วงค่ะพี่รุ้ง แหมคงไม่มีวันได้เป็นทาสเขา เพราะไม่มีโอกาสเข้าไปใกล้มากไปกว่านี้แล้วละ"

"มันก็ไม่แน่นหรอก ระวังตัวไว้เถอะ" พรารู้งทำเสียงขู่พร้อมกับปรายตาค้อน ก่อนจะหันไปมองบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปยังท้องถนนด้านบนอย่างปวดตับอีกครั้ง "ทำไมสถานี่ถึงไม่มีบันไดเลื่อนนะ ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉันต้องแบกของปีนขึ้นไปบนนั้นเองจริงๆ เหรอเนีย บ้าบอที่สุด ไม่อยากจะเชื่อเลย รู้ใจเอกระเป๋ไปใบเล็กๆ มากี่ดี!"

แต่ถึงจะคร่ำครวญออกมาอย่างยืดยาว ทว่าสุดท้ายแล้วพรารู้งก็สามารถยกกระเป๋ไปใบใหญ่ขึ้นไปยังทางออกสำเร็จได้ด้วยตัวเองโดยไม่ยอมให้หมโนพัคช่วย แม้ว่าจะทุลักทุเลอยู่บ้างก็ตามที

ในคืนนั้นพรารู้งทำหมโนพัคตกตะลึงด้วยการออกจากโรงแรมไปท่องราตรีในลุคสวยหรูตั้งแต่หัวจรดเท้า หล่อนแต่งตัวจัดเต็ม แต่งหน้าแน่นกว่าปกติหลายเท่า

"แสดงว่าพี่รู้งจัดอันดับบาร์โฮสต์ไว้เป็นความสำคัญลำดับต้นๆ ในชีวิต"

"แน่นอนสิ"

"แหมว่านะ สักวันถ้าไปตกหลุมรักใครสักคนเข้า พี่รู้งคงยอมทุ่มเทให้ผู้ชายคนนั้นหมดหัวใจจนโลกตะลึง"

"โถ เด็กน้อย อย่าเอาพี่ไปเทียบกับตัวเองสิแหม ที่แต่งเต็มไปเจอผู้ชายที่บาร์โฮสต์นี่มันเป็นการลงทุนเพื่อซื้อความสุข แต่การทุ่มเทเพื่อหาความทุกข์เพราะการตกหลุมรักใครสักคนมันเป็นคนละเรื่องกันเลยจ๊ะ"

หมโนพัคได้แต่รับฟังด้วยสีหน้างงๆ อย่างไม่อาจเข้าใจได้

พอไปถึงโฮสต์คลับที่เล็งไว้ พรารู้งก็เลือกใช้บริการหนุ่มน้อยท่าทางไร้เดียงสาสองราย ซึ่งหาข้อมูลมาแล้วเป็นอย่างดีว่าขึ้นชื่อเรื่องความเป็นโฮสต์ผู้อ่อนน้อมและช่างเอาใจที่สุดในบรรดาตัวท็อปย่านนี้ หลังจากนั้นเธอก็ปล่อยตัวเองให้เพลิดเพลินกับการให้บริการอย่างช่างอ่อนของโฮสต์หนุ่มหน้าหวานประจำโฮสต์คลับที่มีรูปแบบบริการตามที่เธอปรารถนาอย่าง

เต็มที ถึงจะฟังภาษาญี่ปุ่นไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็มิมีโนพักคอยช่วยเหลืออย่าง กระตือรือร้นตลอดเวลา

ส่วนมโนพักแม้จะมีได้เอ็นจอยกับสถานบันเทิงประเภทนี้มากนัก แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีห่อเหี่ยวหรือทำท่าทางเบื่อหน่ายให้พรารุ่งเสียอารมณ์เลยแม้แต่น้อย ทั้งยังรับผิดชอบหน้าที่ในฐานะล่ามที่ดีและมีประสิทธิภาพสูง สร้างความพึงพอใจแก่พรารุ่งอย่างยิ่งยวด เรียกได้ว่าเธอทำตัวเป็นเพื่อนเที่ยวที่ดีสมกับที่พรารุ่งรักและเอ็นดูเกินกว่าคนอื่น ๆ

กว่าสองสาวจะพากันออกจากร้านก็เกือบตีสอง ใจจริงพรารุ่งอยากอยู่นานกว่านั้นเพราะบ๊พที่ตั่งไว้งัไม่บานปลาย แต่ด้วยความที่ตอนเช้าต้องรีบตื่นไปสวนสนุกกันต่อ เลยจำเป็นต้องรีบกลับไปพักผ่อน

"นี่การอบนี้พี่รุ่งจะตุตันขึ้นด้วยการจีบโฮสต์ให้ออกมาต่อกันข้างนอก เพราะท่าทางสองคนนั้นชอบพี่รุ่งจะตายไป เขาพยายามเสนอตัวทอดสะพานสุดฤทธิ์เลยแท้ๆ" มโนพักเอ่ยขึ้นระหว่างทางเดินกลับโรงแรม

"ถ้าไม่ต้องไปยูนิเวอร์แซลก็ไม่แน"

"งั้นก็น่าจะเลือกไปเที่ยวร้านที่ทำอะไรกันไ้มากกว่าแค่การนั่งกินเหล้าคุยกันเหมือนร้านนี้สิคะ"

"นี่เธอคิดว่าฉันอยากไปร้านที่มีขายบริการทางเพศด้วยงั้นหรอ ยายแหม!"

"ก็ก่อนที่เราจะมานี้ ท่าทางพี่รุ่งดูเหมือนลั้แหละที่ักกับอะไรแบบนั้นสุดๆ เลยนี่คะ ดูกระเหี้ยนกระหือรือ"

"ฉันไม่ได้เลี่ยนขนาดนั้นนะยะ เธอจะบ้าหรอ ถึงจะหื่นแค่ไหนแต่ฉันก็ไม่กล้าทำเรื่องผิดกฎหมายพรรคันนั้นในประเทศเขาหรอกยะ!"

"เขามีทริกทำให้มันถูกกฎหมายด้วยนะคะ บางร้านเขาจะช่วยสร้างสตอรี่ว่าพนักงานกับลูกค้าเกิดป้กกันขึ้นมา คุยถูกคอเลยตกหลุมรักจนถึงขั้นไปมีอะไรกันลึกซึ้งด้วยความพิศวาส ไม่เกี่ยวกับเงินหรือธุรกิจ"

"แล้วทำไมเธอไม่รีบบอกให้มันเร็วกว่านี้"

"ถ้ารู้มาก่อนพี่รุ่งจะกล้าทำแบบนั้นจริงหรือคะ!" คนแนะนำเป็นฝ่าย
ตกใจเสียเอง

"ก็ไม่นั่น แต่เอาไว้คราวหน้าละกัน"

"โหยยย แหมจะฟ้องพี่มันท์กับพี่เปิ้ล!"

"จ้ะพี่ก็จะฟ้องยายสองคนนั้นเรื่องเธอกับโปรเฟสเซอร์นากาฮาชิ
ด้วยเหมือนกัน"

"อะไรอะ เรื่องแหมมีอะไรให้เอาไปฟ้อง!"

"ถ้าคิดว่าไม่มีจริงๆ ก็ไม่เห็นต้องตกใจ"

พูดและมองคู่สนทนากับแววตาทำทนายแถมเหยียดนิดๆ เสร็จพรวรุ่ง
ก็เชิดหน้าเดินเลี้ยวเข้าไปในร้านสะดวกซื้อข้างทางก่อนถึงโรงแรมที่พัก
ประมาณห้าสิบลเมตร

หลังจากพรวรุ่งพยายามดึงความรู้สึกมโนพักออกห่างเรื่องเรียวสีเกะ
มาตั้งแต่เมื่อวาน วันนี้เหมือนโชคชะตาจงใจกลั่นแกล้งให้ภารกิจล้มเหลว
ด้วยการให้พวกเธอโคจรมาเจอกับเขาที่สวนสนุกจนได้ หากเธอเหลือบ
ไปเห็นก่อนอาจจะรีบหาทางกันมโนพักได้ทัน แต่วามโนพักดันเป็นฝ่าย
หันไปเจอเข้าเต็มตาโดยที่พรวรุ่งยังไม่ทันรู้ตัว

"อ้าว รุ่ง เจอกันอีกแล้ว!"

สัมผัสเสียงสดใสของลักขณาดังขึ้นก่อนที่พรวรุ่งกับมโนพักจะทันได้
ทักทายกับเรียวสีเกะ เขามากับผู้หญิงและเด็กน้อยอายุประมาณห้าขวบ

"คิดอยู่เหมือนกันว่ามาโอซาก้ารุ่งก็คงแวะมาที่นี่ แต่ไม่คิดว่าจะเจอกัน
วันนี้ ดีใจจัง" ท่าทางลักขณาบ่งบอกว่าดีใจอย่างแท้จริง ในขณะที่พรวรุ่ง
ยิ้มตอบแบบฝืนๆ แต่คนมองคงไม่ทันสังเกตเห็นอาการอิหลักอิเหลื่อ
ดังกล่าว นอกจากพรวรุ่งจะมีผ้าพันคอช่วยบดบังอาการปากเบ้เอาไว้แล้ว

คนข้างๆ อย่างมโนพัศก็มีสีหน้ายิ้มแฉ่งเบิกบานเสมือนยินดีปรีดาแบบสุดๆ จนกลบความไม่พอใจของพรารุ่งได้มิด

จังหวะนั้นเองเรียวลีเกะก็เดินเข้ามาสมทบ ลักษณะจึงแนะนำให้ทุกคนรู้จักกันโดยที่พรารุ่งกับมโนพัศไม่ต้องทนสงสัยนานไปกว่านั้น โดยเฉพาะเกี่ยวกับผู้หญิงที่มากับเรียวลีเกะ หล่อนชื่อ 'ลลิตา' เป็นเพื่อนกับเรียวลีเกะ และเป็นพี่สาวของลักษณะ ส่วนเด็กหญิงวัยห้าขวบที่แต่งชุดมินเนียนน่ารัก สีฟ้าเหลืองทั้งตัวคือลูกสาวของหล่อน

"นี่รู้จักคุณเรียวลีด้วยเหรอ บังเอิญจัง"

"เราเจอกันตามงานประชุมบ่อยๆ นะ แล้วฉันก็เคยถูกส่งมาดูงานที่โรงพยาบาลที่โปรเฟสเซอร์นากาฮาชิทำงานอยู่ด้วย เพื่อนสนิทที่เคยมาเทรนที่แผนกเขาเป็นปี เราก็เลยค่อนข้างสนิทกัน ส่วนแพมนะ เขาสนิทกับคุณแม่ของโปรเฟสเซอร์มากกก..." พรารุ่งจึงใจมองหน้าเรียวลีเกะพร้อมกับย้าคำว่า 'สนิท' ด้วยรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งผสมยาพิษเพื่อหวังจะกวณประสาทเขาเล่น แต่อีกฝ่ายแทบไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

"ฉันมาเกี่ยวกับสามีแค่สองคนเหงๆ ก็เลยอยากเจอหลาน เลยขอให้พี่ลิพาหลานมาหาที่โอซาก้า ต้องขอบคุณคุณเรียวลีที่ช่วยพาพี่ลิกับหลานมาเจอเราที่นี่จนได้ ไม่งั้นพี่ลิก็ติดต่อดื้อมยอมา"

"พี่ทำงานทุกวันเหนื่อยจะตาย ต้องพาลูกขึ้นรถไฟมาถึงนี่มันลำบากมากเลยนะล็กก็ แต่โชคดียังไงนี่เรียวลีเขาจัดงานประชุมแถวนี้ พี่เลยลองชวนมาด้วยกัน" ลลิตาบอกด้วยรอยยิ้มที่อ่อนหวานนุ่มนวล

"ถ้าไม่รู้ว่าเพื่อนกัน รู้คงนึกว่าพี่ลิเป็นภรรยาโปรเฟสเซอร์ อยู่ด้วยกันแบบนี้แล้วดูเป็นครอบครัวที่น่ารักมาก เหมือนพ่อแม่ลูกกันจริงๆ"

"ใครๆ เห็นก็บอกแบบนี้หมด เขาสองคนรู้จักกันมานาน เลยสนิทกันมาก" ลักษณะช่วยให้ข้อมูล

พรารุ่งฟังแล้วต้องรีบเหลือบมองสีหน้านามโนพัศที่ยังคงฝืนยิ้มได้สุดใส

อย่างไรก็ดี แล้วจึงรีบตัดบทด้วยการเอ่ยปากขอตัวไปต่อคิวเครื่องเล่นถึงมโนทัศน์จะไม่มีอาการผิดปกติให้เห็น แต่เธอก็อดเป็นห่วงความรู้สึกหลอนไม่ได้อยู่ดี

"รู้ถึงเป็นแฟนคลับแฮร์รี่ พอตเตอร์ด้วยเหรอ ถ้าไม่มาเห็นคอนเสิร์ตวันนี้ดูไม่ออกเลยนะเนี่ย" ลักษณะมองพรารู้งที่วันนี้มาในฮิมบ้านสลีธีรินตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยความตั้งใจ "ปกติรู้ถึงดูเป็นผู้ใหญ่มากๆ มาตั้งแต่ ม.ปลาย เป็นคนทำทางจริงจัง ตอนนั้นก็ดูเหมือนเป็นคุณหมอบ่อยๆ แสบๆ เข้มๆ"

"แต่พี่รู้ถึงเลือกใช้รถเปอร์โยต์เพราะชอบโลโก้บ้านกริฟฟินดอร์นะคะ" มโนทัศน์ที่เงิบมาตลอดเอ่ยแทรกยิ้มๆ

"อ้าว แล้วทำไมรู้ถึงไม่ใช้อัลฟาโรโมโอที่มีโลโก้เป็นงูล่ะ"

"แหม... ก็ไม่ได้ยึดติดกับบ้านสลีธีรินจนต้องใช้ชีวิตลำบากยากเย็นขนาดนั้นหรอกจ้ะ" พรารู้งหัวเราะด้วยท่าทางเหมือนอ่อนนอกอ่อนใจกับความคิดของเพื่อนเก่าเต็มที่

พอแยกตัวจากกลุ่มของเรียวสีเกะมาได้แล้ว พรารู้งจึงออกอาการฟิตฟัดฮึดฮัดด้วยความหงุดหงิดทันที

"ซวยจริงๆ ทำไมต้องมาเจอด้วยก็ไม่รู้"

"พูดแบบนี้สงสารพี่ลักก็แย่เลย เขาดูดีใจมากที่เจอพี่รู้ถึง"

พรารู้งฟังแล้วต้องเหลือบค้อนและแบ่ปากอย่างชัดใจ "เธอรู้ไหมจริงๆ แล้วที่เห็นโปรเฟสเซอร์นากาฮาซึกับสองแม่ลูกนั้นที่สถานีรถไฟตั้งแต่ตอนเรามาถึงโอซาก้าเมื่อวานแล้ว"

มโนทัศน์หัวน้ามองคนพูดอย่างฉงน อีกฝ่ายจึงหยิบโทรศัพท์มาเปิดรูปส่งให้ดู

"ที่ตอนนั้นพี่คะยันคะยอให้เธอลำบากกับเพื่อน ก็เพื่อจะได้ไม่ต้อง

หันไปเจอพวกเขาเข้า"

หญิงสาวชะงักไปทำอยู่กับที่ มองรูปบนจอมือถือของพรารัฐอย่าง พุดอะไรไม่ออกไปช่วยนะ ในรูปนั้นมีภาพของเรียวสีเกาะกับลลิตาและ เด็กหญิงตัวน้อยๆ เป็นแบ็กกราวนด์

"พี่พยายามปกป้องความรู้สึกเธอเพราะไม่อยากให้เธอต้องเสียใจ การที่ เขาโทรมาบอกให้เธอไปรับเอโกะซังแทน ในขณะที่เขาหนีมามีความสุขกับ ผู้หญิงคนอื่น มันเป็นเรื่องที่ใจร้ายกับเธอมากเกินไป แต่ถ้ารู้ว่ายังไงก็ต้อง มาเจอกันวันนี้ พี่ปล่อยให้เธอเห็นภาพบาดตาตั้งแต่เมื่อวานยังดีเสียกว่า"

"มิน่า พอพูดถึงคุณเรียวสีเกาะที่ไรพี่รุ่งบินปากทุกที"

พรารัฐมองมโนพัศที่พูดพึมพำเบาๆ โดยที่ยังคงมองภาพนั้นบน จอโทรศัพท์ในมือด้วยสีหน้าแววตาเรียบเฉยในแบบที่เธอเองก็ดูไม่ออกเลยว่า หล่อนกำลังคิดอะไรอยู่หรือรู้สึกอย่างไร

"พอได้แล้วละ ช่างมันเถอะ" พรารัฐว่าพลางแยงโทรศัพท์คืนจาก มือหล่อน "เลิกคิดเรื่องเขาดีกว่า คิดไปก็หงุดหงิดเปล่าๆ ว่าแต่เธอทำใจได้แน่ ไช้ไหม"

"ก็...ไม่เห็นต้องทำใจอะไรนี่คะ แหมไม่ได้สนใจซะหน่อย"

พรารัฐกลอกตาให้กับความปากแข็งของหล่อนหนึ่งที "พี่ก็ขอให้เธอ ไม่ได้สนใจจริงๆ อย่างที่ปากเก่งละกันนะจ๊ะ"

"แต่พี่รุ่งก็ไม่จำเป็นต้องไปบอกพี่ลักก็เลยที่เราสนิทกับคุณเรียวสีเกาะ เราเลย หน้าแตกไม่มีขึ้นดี เขาไม่ทักไม่หือไม่อ้อด้วยสักคำ" มโนพัศพูดถึงเรื่อง ดังกล่าวขึ้นมาอย่างเสียอารมณ์สุดๆ "ดีนะที่พี่ลักก็เขาไม่ขยับประเด็นนี้ให้เรา ขยี้หน้าหนักกว่าเดิม"

"เออ...ว่าแต่อัลฟาโรมิโอของยายลักนี่มันคืออะไรหรอ"

มโนพัศลั่นเลิกคิ้วแล้วหลุดขำ "น่าจะเป็นยี่ห้อรถมังคะ"

"หรอ... ฉันว่าฉันนี่ก็ประสาแตกสุดๆ แล้วนะที่ซื้อรถเพราะโลโก้"

บ้านกริฟฟินดอร์ แต่ยายนี้ท่าทางจะหนักกว่าฉันอีก"

"จริงๆ พี่ลัคก็ก็ดูเป็นคนดีจะตายไป ทำไมพี่ถึงถึงดูไม่ชอบเขาล่ะคะ"

"หมั่นไส้แบบไรสาเหตุ คนเราต้องมีเหตุผลในการหมั่นไส้ด้วยหรือ"

พรารุ่งไหวให้ล่ตอบด้วยอาการเบ้าปากลอยหน้าลอยตาตามประสาผู้ที่ชอบหาเรื่องหมั่นคนทั้งโลก "แต่โปรเฟสเซอร์นากาฮาซึนี่ก็มารยาทพราหมณ์ไม่เบาเลยนะ ไม่คิดจะไว้หน้ากันสักนิด น่าจะแกล้งเอออออกไปกับพี่บ้างก็ยังดีอย่างน้อยๆ ก็ควรนึกถึงตอนที่เขาโทรมาขอความช่วยเหลือจากเธอวันก่อนบ้าง ยายลักก็กับพี่สาวนางคงหาว่าพี่ขี้ตู่ จงใจตีสนิทกับโปรเฟสเซอร์ โถถถ... อยากสนิทด้วยตายล่ะ ก็แค่หมอบ่าตัดตลอดเลียดหัวใจมือหนึ่งของโลก คนด้านชาหน้าตายใจร้ายแถมยังเห็นแก่ตัวสุดๆ แบบนั้นนะหรือ ฉันไม่อยากจะรู้จักให้เปลืองเมมโมรี่เลยด้วยซ้ำ"

"นี่เกลียดเขาขนาดนั้นจริงๆ หรือคะ"

"ก่อนหน้านี้ก็ไม่อะไร แต่ตอนนี้ก็เป็นเพราะเธอนั้นแหละยะ ถ้าเธอไม่เห่น้ำมิดชอบเขา พี่ก็คงไม่คิดจะสนใจเขาหรอก!"

"แพมเปล่านะ..."

"ไม่ต้องมาปากแข็ง!"

พอโดนอีกฝ่ายแยกเขี้ยวทำหน้ายักษ์ถลึงตาแหวโล่แบบนั้น มโนพัศก็เลยหน้าเสีย แต่ก็ยังไม่วายสงสัย "แล้วตอนนั้นอะไรมันดลใจให้พี่พุ่งพุดออกไปว่าเราสนิทกับเขาล่ะคะ"

"ไม่รู้สิ อารมณ์ชั่ววูบมั้ง ตอนนั้นเห็นหน้าเซตๆ ของเขาแล้วหมั่นไส้จนอยากกวตืน"

มโนพัศหลุดหัวเราะออกมาอีกทีหนึ่ง ที่จริงแล้วพอนึกถึงสีหน้าเฉยชา กับแววตาถือตัวอย่างหนักของเรียวสีเกะแล้วเธอก็พอจะเข้าใจอารมณ์ของพรารุ่งอยู่บ้างเหมือนกัน

"คอยดูนะแพม ถ้าเธอหลวมตัวไปเป็นแฟนเขาเมื่อไหร่ล่ะก็ พี่จะ

เลิกคบกับเธอทันที"

ฟังคำขู่อย่างฉุนเฉียวของอีกฝ่ายแล้วมโนพักก็ได้แต่ทำหน้าเพรียๆ
"ไม่มีทางหรอกค่ะ"

"แต่วันนี้โปรเฟสเซอร์นากาฮาชิคงรู้แล้วว่าคนรอบตัวเธอก็ไม่ได้
ปลานปล้มเขาไปเสียหมด อย่างน้อยก็มีที่อยู่คนหนึ่งที่แอนตี้ ถึงยายลักก็
จะไม่มีเซ็นสอะไรเอาซะเลย แต่พี่ว่าโปรเฟสเซอร์นากาฮาชิจะต้องดูออก"
พรารู้ง่ายๆ

"ก็จะต้องดูออกอยู่หรอกค่ะ พี่รู้นะ รู้สึกนึกคิดยังงี้ก็ออกมาทางสีหน้าหมด
ไม่มีเก็บอาการอะไรใดๆ ทั้งสิ้น"

"ใครมันจะไปเหมือนเธอ ซิซึจังน้ำตาตกในเพราะเห็นเขาควงผู้หญิง
คนอื่น แต่ยังมีหน้าไปยิ้มทักทายเขาได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น น่าเวทนา"

คราวนี้คนปากแข็งฟังแล้วสะอึกจนหน้าเจื่อนอย่างเก็บอาการไม่อยู่

"จะว่าไป เราสองคนนี่ต่างกันสุดขีดเลยนะ เธอกลัวคนเกลียดเลยทำตัว
น่ารักจนบางทีตัวเองต้องลำบาก ส่วนพี่จะชอบทำตัวแยๆ เพราะบางทีก็
ไม่อยากให้มีใครมารักเยอะแยะมากมาย รำคาญ"

บางครั้งมโนพักก็อยากจะเข้าใจพรารู้งี้ให้มากกว่านี้ แต่ก็คงยาก
เพราะปัจจัยหลายอย่างในตัวเธอแตกต่างจากหล่อนอย่างสิ้นเชิง

"เก็บอาการเก่งมันก็ดีนะแหม แต่ถ้าไม่แสดงออกเอาเสียเลยคนบางคน
เขาก็ไม่รู้ตัวหรอกว่าทำให้เราเสียใจ แล้วเขาก็จะทำมันซ้ำๆ ซากๆ อยู่那儿แหละ
แล้วใครช่วย...ก็เออไง"

"ทริปนี้เหมือนพี่รู้งตั้งใจพาแหมมาทรมานเลยนะคะ"

"ทรมานอะไรยะ"

"ก็นอกจากจะบังคับให้นั่งรถไฟเหาะกับขึ้นเครื่องเล่นชนอวกแล้ว
ยังหาเรื่องทดสอบความแข็งแกร่งด้วยถ้อยคำร้ายๆ ต่างๆ นานา"

"แต่ถ้าเธอรู้สึกท้อใจดำเพราะคำพูดพี่ ก็แปลว่าเธอมีใจให้เขา"

"..."

"เออละนะ หากเธอกำลังหลงผิดเพราะผู้ชายคนนั้นอยู่จริงๆ ละก็ ตลอดเวลาที่เรายู่ด้วยกันนี่จะขำขยี้ความรู้สึกเธอไปเรื่อยๆ จนกว่าจะ ตาสว่าง!"

แล้วหลังจากนั้นพรารู้งก็เหมือนจะสนุกกับการกระทำดังกล่าวอย่าง ยิ่งไม่อยู่ จนสักพักมโนทัศน์ก็เริ่มมีกับปฏิบัติการต่อต้านของหล่อนมากขึ้นเรื่อยๆ แล้วไม่ว่าเธอจะยืนยันหนักแน่นแค่ไหนว่าไม่ได้คิดอะไรเกินเลยกับ เรียวสีเกะ หล่อนก็ไม่มีทีท่าว่าจะเชื่อถือ

"นี่ เธออยากรู้ไหมว่าโปรเฟสเซอร์นาทาสซิกกับพี่สาวยายลักก็เขา เป็นอะไรกันมากกว่าเพื่อนหรือเปล่า"

"ไม่อยากรู้ค่ะ"

"โกหก"

"แหมไม่อยากรู้จริงๆ"

"แต่พี่อยาก" พรารู้งบอกด้วยรอยยิ้มกว้าง "แล้วถ้าเธอรู้แน่ๆ ว่าเป็นมากกว่าเพื่อนกันละก็ มันอาจจะทำให้เธอตัดสินใจดีขึ้นก็ได้นะ พี่ว่า พี่โทรหาลักก็ดีกว่า ไหนๆ ก็แอดไลน์มาแล้ว"

ถึงจะบอกว่าไม่อยากรู้และไม่สนใจ แต่เอาเข้าจริงคนขำๆ ก็อดหุ่ฝุ้ง ไม่ได้...

บทที่ 3

ดับเบิลสแตนด์การ์ด

"เรียวก้าเพื่อนเก่าล็กก็ที่เราเจอเมื่อวานได้ไหม"

คำถามของคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามทำให้เรียวลีเกะเงยหน้าขึ้นมองพร้อมกับเลิกคิ้ว แล้วพยักหน้าเบาๆ พวกเขากำลังทานมื้อเย็นในร้านอาหารสำหรับครอบครัวแห่งหนึ่ง ลลิตาคุยกับเรียวลีเกะไปด้วยพร้อมกับคอยดูแลให้ลูกสาวทานข้าวอย่างเรียบร้อยไปด้วย

"ล็กก็โทรบอกลิว่าเมื่อเช้าเขาติดต่อมาเพื่อถามถึงล็กกับเรียว"

"เรื่อง?"

"เรื่องที่ว่าเราสองคนเป็นแค่เพื่อนหรือมีอะไรมากกว่านั้น" ลลิตาบอก
ยิ้มๆ

"แล้วล็กก็ตอบเขาว่าไง"

"ตอบไปว่าไม่แน่ใจเหมือนกัน..."

คิ้วเข้มที่พลันขมวดเข้าเล็กน้อยของอีกฝ่ายทำให้ลลิตาต้องรีบถาม

"นี่เรียวโกรธรีเปลาที่น้องสาวลืพูดจาไม่เคลียร์..."

"ทำไมต้องโกรธ"

"เพราะคำตอบของล็กก็อาจจะทำให้ทางโน้นเข้าใจผิด"

"ถ้าเข้าใจผิดจริงๆ แล้วไงล่ะ"

"ก็... ลึกคิดว่าเขาอาจจะชอบเรียวก็ได้ เลยสนใจเรื่องนี้ถึงขั้นโทรมาถาม
ตรงๆ แล้วตัวเรียวเองไม่ได้คิดอะไรกับเขาหรอก"

"หมายถึงคนไหน"

"เพื่อนของลักก็คนสวยๆ ที่เป็นคุณหมอนั่นไง"

"ผมกับหมอพรารู้งแทบไม่เคยคุยกันด้วยซ้ำ"

"อ้าว เหนอ นี่กว่าสนิทกันดี"

เรียวส่ายหน้าพลางหัวเราะในลำคอเบาๆ "ลิดูไม่ออกจริงๆ เหนอ
ว่าเขาไม่ชอบหน้าผม ที่พูดๆ ออกมานั้นเขาแกล้งประชด"

"อ้าว ทำไมอย่างนั้น"

"ก็ไม่รู้เหมือนกัน"

"แล้วน้องอีกคนล่ะ ที่ว่าเขาสนิทกับคุณแม่"

"แพมน่ะเหรอ"

"อ้อ"

"เขาก็สนิทกันกับคุณแม่จริงๆ" เรียวส่ายหน้า

"แล้วกับเรียว..."

"ก็รู้จักกันดี"

"เมื่อวานไม่เห็นคุยกันเลยสักคำ"

"จะให้คุยอะไร เขาก็ไม่ได้ทักว่าไงนี่"

"ต้องให้เขาเป็นฝ่ายทักก่อนเหรอ"

"เปล่า แต่หมายถึงว่า... ที่เขาไม่ทักคงเพราะไม่มีอะไรจะคุยด้วย
ผมเองถึงรู้จักดีแต่ก็ไม่ทักเขาก็เพราะไม่มีอะไรจะคุยเหมือนกัน"

"เรียวก็ ถึงไม่มีอะไรจะคุยแต่คนรู้จักเจอกันเขาก็ต้องทัก ไม่เข้าใจ
คำว่ามารยาทไร"

"ที่จริงผมเป็นคนไม่มีมารยาทเป็นปกติ" เรียวส่ายหน้า

"แต่คิดว่าที่น้องเขาไม่หักคองเพราะเกรงใจมากกว่า ดูท่าทางเขาเกร็งๆ ยังไงไม่รู้เวลามองเรียว ถ้าไม่เกรงใจก็คงกลัว หรือไม่เขาก็อาจจะชินเพราะแอบชอบเรียว..."

"เดาไปเรื่อย"

"ไม่รู้อะไรก็ต้องเดานะสิ"

"แต่เขาไม่ได้คิดอะไรหรอก เด็กขนาดนั้น"

"เขาอายุเท่าไร? เด็กกว่าสาวคนล่าสุดที่เรียวพาไปอเมริกาด้วยเดือนก่อนอีกหรือ"

"เด็กกว่า"

"แต่ดูจากสายตา ลีว่าเขาน่าจะมีใจให้เรียวอยู่นะ ที่ไม่ได้หักอาจจะเป็นเพราะพอชอบเรียวก็เลยวางตัวไม่ถูก เพราะบางทีเรียวก็ชอบทำตัวแบบ...ดูเข้าถึงยากเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง" หญิงสาวตำหนิเขายิ้มๆ ทว่าอีกฝ่ายทำหน้าที่เฉยเหมือนไม่รู้

ลลิตาใส่ใจทุกเรื่องเกี่ยวกับเรียวสีเกะเสมอ แม้จะพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ก้าวก่ายเกินไป แต่ถ้ามีโอกาสก็จะไม่ปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ ที่สำคัญเธอรู้จักเขาดี ถ้าไม่อยากพูด ต่อให้ชักใช้ไล่เลียงแค่ไหนเขาก็ไม่พูด แต่ถ้าเขาอยากบอก...ถามนิดเดียวเขาก็พูดให้ฟังจนหมดเปลือก แล้วอย่างน้อยลลิตาก็มั่นใจได้อย่างหนึ่งว่าเธอเป็นคนๆ ที่เรียวสีเกะยอมเปิดใจให้อย่างเต็มที่ และเป็นเพียงหนึ่งในไม่กี่คนที่เขามีความเป็นห่วงเป็นใยอย่างแท้จริง

"แล้วผมเขาไปสนิทกับคุณแม่ได้ยังไง"

"ครั้งหนึ่งเด็กคนนั้นเคยมาเฝ้ากับครอบครัวคุณแม่ เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจพอสมควร ก็เลยเป็นเหตุให้คุณแม่ใจดีกับเขาเป็นพิเศษ"

"ประเด็นน่าเห็นใจ?"

"เรื่องมันยาว แต่ถ้าอยาการู้รุ่นนี้ไปถามคุณแม่ที่บ้านก็ได้"

"จะทำให้ลลิตาเป็นคนสาระแนไม่เข้าเรื่องมากเลยนะนั่น" ลลิตาเลิกคิ้ว

ด้วยสีหน้าขำๆ

"ไม่หรอก ลองไปถามคุณแม่ดูก่อนละกัน ครั้งหน้าเวลาเจอเขาอีก
จะได้เข้าใจเขามากขึ้น"

"มันสำคัญขนาดนั้นเลยเหรอ" หญิงสาวถามอย่างแปลกใจกับการ
คะยั้นคะยอที่เกินปกติวิสัยของอีกฝ่าย ในเมื่อเธอเองก็ไม่ได้คิดว่าเรื่อง
เด็กคนนั้นจะมีอะไรน่าสนใจขนาดนั้น

"ก็เปล่าหรอก"

"แต่ดูเร็วเป็นห่วงแก่มากเป็นพิเศษ"

"ไม่ได้พิเศษอะไร ผมแค่รู้สึกว่าการตัดสินใจตอนนั้นทำให้เขาน่าสงสาร
จริงๆ แล้วมันก็น่าจะฟังใจมาจนถึงตอนนี้"

"เร็วเป็นคนละเอียดอ่อนมากเลยนะ น่ารักจัง"

"พอดีตอนได้มารู้จักกันใหม่ๆ ผมเองก็เผลอไปทำให้เขาเข้าใจผิด
โดยไม่ตั้งใจ เพราะตอนนั้นเห็นเขาแล้วทำให้ผมนึกถึงเรื่องที่เคยเกิด
สมัยก่อนขึ้นมาเลยเผลอใส่ใจเขาโดยไม่ทันคิด จนทำให้เขาเข้าใจผิด
ตอนนี้มันเลยยิ่งทำให้เขามีปมกับประเด็นนี้หนักขึ้นไปอีก"

"ตอนนี้ถามไปเร็วก็คงไม่เล่าสินะ ลิงต้องไปถามจากคุณแม่จริงๆ"
เร็วส่ายศีรษะพลางพยักหน้ารับเบาๆ

นอกจากมาเพื่อเที่ยวสวนสนุก เยือนปราสาท และเพลิดเพลินกับ
บาร์โฮสต์แล้ว พรารัฐยังหาเรื่องกินไม่ยังสมกับการมาทัวร์ดินแดนที่ได้ชื่อว่า
เป็นครัวของประเทศญี่ปุ่นอย่างโอซาก้าด้วย แม้ว่าวันนี้ฝนจะตกปรอยๆ
ตลอดเวลาจนทำให้อากาศยิ่งเย็นเยือก แต่คนกินเก่งยังคงกางร่มเดินหน้า
ตระเวนกินไปทั่วเมืองอย่างไม่ย่อท้อ

"ไหนเมื่อบอกว่าอ้วนมากเิงคะ"

"อ้วนของดาว ตอนนี้องการไอดิมนมปังเมลอน"

"แต่เราเพิ่งเขมือบโอโคโนมียากันมาตั้งสี่เมนู"

"ไม่รู้เหรือ ของคาวกับของหวานมันคนละกระเพาะ"

"ไม่เอายากเชื่อเลยว่านี่จะเป็นคำพูดหมอ" มโนพัศมองคนข้างๆ อย่างเหลือเชื่อ "พี่รู้ไม่ใช่ัวชะหนอยนะคะ ถึงจะได้มีหลายกระเพาะ"

"ยายแหม!"

มโนพัศรีบขอโทษขอโพยเสียงกลัวหัวเราะ

"ฉันไม่ใช่ัว แต่จะกินทุกอย่างที่ขวางหน้า กินให้มันล้นละลายกันไปข้างหนึ่งเลย มีปัญหาอะไรไหม!"

"ไม่มีปัญหาอะไรเลยค่า เชิญคุณพี่รับประทานทุกอย่างทั้งโอซาก้าให้ตัวแตกไปตามสบายเลยค่า"

"งั้นก็อย่ามาขัดคออีกนะ พอกินอิ่มเสร็จก็จะกินทาโกะยากิต่อ"

"ไม่ขัดแล้วค่า แหมเคยขัดใจอะไรพี่รู้สำเร็จด้วยเหรือ"

"อย่างน้อยก็ขัดขวางไม่ให้โทรไปถามความจริงจากปากโปรเฟสเซอร์ นากาฮาชิเรื่องฟีลิต์ได้สำเร็จอยู่อย่างหนึ่ง" พรารุ่งยังหงุดหงิดไม่หายเมื่อเอ่ยถึงเรื่องดังกล่าว

"โหยยย เรื่องนั้นไม่ขัดยังงั๊วไหร่ละคะ พอคุยกับฟีลิกก็เสร็จแล้วคิดว่าไม่เคลียร์ พี่รุ่งก็จะพุ่งตัวไปสอบสวนคุณเรียวลีเกะหน้าตาเฉย หาเรื่องเขาเสร็จพี่รุ่งก็กลับเมืองไทยสบายใจเฉิบ แต่แหมอาจจะยังต้องเจอเขาอีกหลายครั้ง"

"เธอจะไปเจอเขาอีกทำไมตั้งหลายครั้ง!"

"แหมก็ไม่แน่ว่าจะมีเรื่องให้ต้องเจอกันอีกมั๊ย..."

พรารุ่งถลึงตาใส่คนเสียงอ่อยทีหนึ่ง "ก็เพราะเธอเป็นอย่างนี้ไงพี่ถึงต้องสืบให้รู้เรื่อง เธอจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอยู่กับความคลุมเครือไปตลอด ยิ่งยายลักก็ตอบว่าไม่แน่ใจ เช่นส์ของพี่มันก็บอกเลยว่าระหว่างสองคนนั้นต้องมีเรื่องลึกซึ้งคุตติ่มซ่อนอยู่ซัวร์ๆ รู้ไหมว่าความรักของพวกผู้ใหญ่

มันซับซ้อนแค่ไหน ถ้าจริงๆ แล้วสองคนนั้นเขารักกันแต่มีเหตุผลให้ลงเอยกันไม่ได้ ก็แปลว่าชาตินี้โปรเฟสเซอร์นากาฮาซึอาจจะรักผู้หญิงคนไหนไม่ได้อีกแล้ว เขาถึงได้มีกิ๊กเป็นแสน"

"เขาไม่ได้มีกิ๊กเยอะขนาดนั้นหรอกค่ะ"

"อย่ามาแก้ตัวแทน!"

"แพมเปล่า แค่พูดตามทีเห็น"

"เห็นเขาคงสาวไม่ซ้าห่านะสิ"

"ก็เขายังโสดนี่คะ อาจจะอยากลองคบไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอคนที่ใช่"

พรวรรุ่งฟังแล้วเบะปากเหยียดอย่างรังเกียจเกินทน ไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมมโนพิศถึงดูไม่ได้รู้สึกเหมือนกันกับเธอเลย

"นี่ พรุ่งนี้เราไปบ้านคุณแม่เขาไหม"

"หือออ?"

"ไปพักผ่อนที่เรียวกังเอโกะซังไง จงที่พักผ่านโกต้าแล้วก็ตุ้มๆ ไปเลยจะได้ไม่ต้องบอกทางนั้นลวงหน้า พี่จะไปหาทางสืบเรื่องฟีลกับโปรเฟสเซอร์จากเอโกะซังให้เอง"

"แต่พรุ่งนี้พี่รุ่งต้องกลับแล้ว นี่เราก็ออยู่เที่ยวโอซาก้าต่ออีกวันแล้วนะคะ"

"พี่เลื่อนตัวได้ เธอเองก็ไม่มีเรียนไม่ใช่เหรอ งานพิเศษอาทิตย์นี้ก็ไม่ต้องไปแล้วด้วย"

"แต่แพมนัดทำงานกับเพื่อนไว้"

"หาข้ออ้างเลื่อนไปก่อน"

"ไม่ได้หรอกค่ะ"

"ถ้าไม่กล้าพี่จะคุยกับเพื่อนให้เอง เอาโทรศัพท์มา" พรวรรุ่งแบมือกระดิกนิ้วขอเป็นการกดดัน

"ไม่ใช่ไม่กล้าค่ะ แต่แพมไม่อยากไปเรียวกังเอโกะซัง อยู่ๆ โผล่ไปแบบนั้นมันแปลกๆ"

"เธอคิดมาก แคร่ชาวบ้านไปทั่วจนเวอร์แบบนี้ไม่เห็น้อยบ้างรึไง"

"ก็เห็น้อยบ้างเหมือนกัน..." คนแคร่ชาวบ้านไปทั่วยอมรับตามตรง

"สรุปจะไปไหม พี่ดูพยากรณ์อากาศแล้วตั้งแต่พุงนี้เริ่มต้นไปทีนั้น จะมีแดดดีตลอดสามวันเลยนะ"

"เอาไว่คราวหน้าเถอะนะคะ จะได้ไปค้างหลายๆ วัน ช่วงนี้หนาวจะตาย ถึงกลางวันจะแดดดี แต่แถวนั้นพอตะวันตกดินอุณหภูมิก็ติดลบแถมหิมะตก"

ทำที่ยืนกรานหนักแน่นบวกกับข้ออ้างสารพัดของมโนพัศทำให้พรารุ่งขึ้นก็เลยจะเข้าซี จึงถอดใจหันไปมุงม้นกับการตระเวนหาของกินต่อไป

ทว่าวันต่อมามโนพัศก็ทำให้พรารุ่งโมโหโกรธาแถมหมั่นไส้อย่างถึงขีดสุด เมื่อทั้งคู่นั่งชิงกันเซนกลับถึงสถานีโตเกียวแล้วมโนพัศได้รับโทรศัพท์จากเอโกะ ขณะนั้นพวกเธอกำลังจิบกาแฟอยู่ในคาเฟ่แห่งหนึ่ง พรารุ่งจับใจความจากการสนทนาของมโนพัศได้ว่าปลายสายโทรมาคุยเรื่อยเปื่อยก่อนจะถือโอกาสชักชวนให้หล่อนพาเธอไปเที่ยวพักผ่อนที่เรียวกัง ซึ่งตอนแรกมโนพัศพยายามปฏิเสธอ้อมแอ้ม แต่สุดท้ายก็ตกปากรับคำอย่างไม่อาจทัดทานคำเชื้อเชิญดังกล่าวได้ พอหล่อนวางสายแล้วส่งสายตาปริบๆ มาอดอด้อน เธอก็แทบจะแยกเขี้ยวไล่

"ช่วงนี้หนาวจะตาย ถึงกลางวันจะแดดดี แต่แถวนั้นพอตะวันตกดินอุณหภูมิก็ติดลบแถมหิมะตก... เธอนี่ต่อแหล่เก่งได้โล้อย่างเหลือเชื่อเหมือนกันนะยายแพม!"

มโนพัศได้แต่หัวเราะแหยๆ

"ทีตอนที่ชวนนี่โยกโย้หาข้ออ้างเก่งละเกิน ปฏิเสธเสียงแข็งเป็นหิน แต่พอเป็นผู้ชายโทรมาชวนเข้าหน่อย ตอบรับเสียงอ่อนเสียงหวาน ปานน้ำผึ้งเดือนห้า ฉันจะกลับไปฟ้องพี่สาวเธอ ยายคนสองมาตรฐาน!"

มโนพัศสะท้อนอย่างรู้สึกผิดแถมละอายใจ "แพมปฏิเสธผู้ใหญ่มากเกินไป"

"แล้วฉันเป็นอะไร ผู้น้อยถึงน้อยมากๆ!?"

"เป็นผู้ใหญ่เหมือนกันค่า แต่ยังใหญ่ไม่พอ พี่ยังเด็กเกินกว่าจะนับเป็นผู้ใหญ่ที่น่าเกรงขามสำหรับแพมได้ เราเหมือนเพื่อนกันมากกว่า..."

"อย่ามาทำเป็นอ้ำโน่นอ้างนี่ เพราะมันไม่ได้เกี่ยวกับการที่พี่เป็นเพื่อน หรือเพราะเอโกะซังแก่กว่าพี่หรอก แต่เป็นเพราะเขาเป็นแม่โปรเฟสเซอร์นาภาฮาชิต่างหาก เธอถึงปฏิเสธไม่ลง ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า แม้แต่คนอย่างเธอก็เลือกผู้ชายมากกว่าเพื่อน!"

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ แพมแค่เห็นว่าพี่รู้กึบอกริว่าอยากไปอยู่แล้ว พอเอโกะซังโทรมาชวนเองแพมเลยตัดสินใจได้ง่ายขึ้น คิดว่าเราไปเที่ยวที่นั่นก็ดีเหมือนกัน..."

"จ้าา จ้าา จ้าา!"

อาการมอค์นอนปะหลับปะหลือกกับน้ำเสียงประชดประชันของพรารัฐทำให้มโนพัศได้แต่หัวเราะจืดเจืออย่างแก้ตัวไม่ออก

"รู้ไหม ตอนนีพี่เห็นแววหายนะในตัวเธอแจ่มชัดขึ้นทุกที ขอทำนายไว้ล่วงหน้าเลยว่าในอนาคตอันใกล้เธอจะต้องได้เผชิญวิบากกรรมอย่างแสนสาหัสเพราะโปรเฟสเซอร์นาภาฮาชิอย่างแน่นอน ซึ่งมันจะเป็นความเจ็บปวดที่แตกต่างจากตอนอกหักเพราะความเข้าใจผิดบ้าง บอจ สมัยวัยรุ่นของเธอลิบลับ!"

มโนพัศนิ่งงันไปด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นที่อธิบายไม่ถูก

"นี่ไม่ได้แซงนะ พี่แค่เป็นห่วง ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมต้องห่วงเธอล่วงหน้าด้วย แต่มันสังหรณ์ใจยังไงซอบกล คงเพราะเขาเป็นผู้ชายที่ดูร้ายลึกซึ้งซ่อน ส่วนเธอก็ดูซื่อป้อซ้าซ่อนสุดๆ!"

คนซื่อป้อสะอีกเบาๆ แต่ก็รู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายเป็นห่วงเธอจริงๆ

"แต่ยังไงก็อย่าเผลอคิดเข้าข้างตัวเองอีกนะ ต่อให้เขามาทำดีด้วยขนาดไหนก็อย่ามโน"

"อย่าว่าแต่คิดเข้าข้างตัวเองว่าเขามาชอบเลยละ แค่จะสงสัยว่าเขาเกลียดตอนเขาทำไม่ได้ใส่ แหมยังเกรงว่าจะเป็นการสำคัญตัวผิดเลย"

"ฟังแล้วสงสารจนน้ำตาแทบไหลขึ้นหน้าผาก" พรารุ่งถอนหายใจเอื้อมพร้อมกับมองคนพูดด้วยความเวทนาอย่างสุดซึ้ง "เอาเถอะ อย่าทำอะไรให้พี่เป็นห่วงแล้วก็ผิดหวังมากเกินไปแล้วกัน ยังไงความรักก็ยังเป็นสิ่งที่สวยงามเพียงแต่เธอต้องมีสติอยู่เสมอ!"

แม้เอโกะจะไม่ค่อยปลื้มในความสัมพันธ์อันคลุมเครือระหว่างลูกชายของเธอกับลลิตามากนัก หากก็ไม่เคยก้าวก่ายเรื่องส่วนตัวของทั้งคู่ เพราะเคยเอ่ยปากซักถามตรงๆ มาแล้วหลายครั้ง ทว่าเรียวสีเกะก็ได้แต่ตอบเลียงๆ อยู่ตลอด เวลาเจอลลิตาเอโกะจะแสดงออกอย่างมีไมตรีและมีความเอ็นดูลูกสาวตัวน้อยๆ ของหล่อนอย่างจริงใจเสมอ ครั้งนี้ที่เรียวสีเกะพาลลิตากับลูกสาวมาเยี่ยมก็เช่นกัน เธอก็ให้การต้อนรับขับสู้สองแม่ลูกในฐานะเจ้าของบ้านที่ได้อย่างไม่รู้สึกรู้สิดัดใจเลยแม้แต่หน่อย

ลึกๆ แล้วเอโกะก็อดไม่ได้ที่จะโทษว่าเป็นความผิดของลลิตาที่ทำให้เรียวสีเกะยังโสดมาจนถึงปานนี้ ทั้งที่เขาร่วมเกินพอจะมีครอบครัวที่สมบูรณ์ของตัวเองมานานแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจพูดได้เต็มปาก เพราะแม้เหตุผลแท้จริงจะเป็นอย่างไรก็ตาม แต่ทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของลูกชายเธอเองทั้งสิ้น ซึ่งเอโกะก็ต้องยอมรับอยู่อย่างหนึ่งว่าเรียวสีเกะเป็นพวกที่ยึดติดความสมบูรณ์แบบพอตัว บางทีจริงๆ แล้วอาจเป็นเพราะเลือกมากเกินไปจนหาใครที่ดีพอในสายตาเขาไม่เจอเสียทีก็ได้

แต่ครั้นคราวนี้พอลลิตาออกมาออกปากถามถึงเรื่องราวในอดีตระหว่างมโนพักกับครอบครัวของเอโกะที่เมืองไทย เอโกะก็ทำคิ้วขมวดด้วยสีหน้าประหลาดใจอย่างยิ่ง ถึงจริงๆ แล้วจะไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็ต้องขมความรู้อีกที่แท้จริงเอาไว้ข้างในมิดชิด แล้วจึงหันไปเอ็ดลูกชายตัวดีแบบที่เล่นที่จริง

ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนอย่างเขาจะปากโป้ง

"นี่เรียวเอาอะไรไปเล่าให้หนูฟัง เรื่องส่วนตัวของแพมแท้ๆ ลูกเอาไปพูดได้ยังไงกันอี"

"เอ่อ คุณแม่คะ ไม่ใช่ความผิดเรียวหรอกค่ะ พอดีลี้บังเอิญไปเจอห้องแพมที่โอซาก้า แล้วก็เลยชวนคุยเรื่อยเปื่อยจนเผลอชกแซกถามจากเรียวเอง แต่พอพูดถึงกรณีนี้เรียวก็นิยามอะไรต่อ บอกให้ลี้มาถามคุณแม่..."

"ลี้ไม่ใช่คนอื่นนี่ครับ เล่าไม่ได้เหอ" เรียวสีเกะถามหน้าตาเฉย มองผู้เป็นแม่อย่างไม่ได้รู้สึกผิดอะไรเลย

"ไม่เอาดีกว่าค่ะ ลี้ไม่อยากรู้แล้ว จริงๆ ลี้ไม่ควรไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของน้องเขาเลย ลีขอโทษด้วยนะคะคุณแม่" ลลิตาบอกด้วยสีหน้าจืดเจื่อน

เอโกะยิ้มพลาสายหน้าน้อยๆ เสมือนไม่ถือสา "ที่จริงก็ไม่มีอะไรหรอกจะเรื่องของหนูแพมมันไม่ได้ร้ายแรงจนถึงขั้นต้องปิดเป็นความลับ เพียงแต่ตอนนั้นแกยังเด็กมาก การผิดหวังเรื่องความรักก็เลยดูยิ่งใหญ่จนทำให้เสียอกเสียใจเหมือนโลกทั้งใบถล่มทลายตามประสาวัยรุ่น แล้วก็ยังฝังใจจามาจนถึงทุกวันนี้ เพียงแต่ถ้ารู้เข้าว่าเราแอบนินทาลับหลัง แกคงจะรู้สึกขายหน้า"

ลลิตารับรู้ได้ทันทีว่ายามที่เอ่ยถึงมโนทัศน์ เอโกะจะใช้น้ำเสียงเอื้อเอ็นดู และมีรอยยิ้มที่อ่อนโยนอย่างเห็นได้ชัด

"แพมเคยเข้าใจผิดคิดไปเองว่าหลานชายของแม่คนหนึ่งมีใจให้ เพราะเขาเข้ามาทำดีด้วยเกินปกติ ทั้งมาตีสนิทแล้วคอยเอาอกเอาใจสารพัด ให้ความสำคัญเป็นพิเศษกว่าคนอื่น ๆ จนแกคิดไปไกล แต่กว่าจะรู้ว่าจริงๆ แล้วเมธัสเขามีใจให้ภูมิ พี่ชายที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกับแพม แพมก็หลงรักเขาจนหมดใจ พอมารู้ความจริงในวันเกิดตัวเองเข้าจังๆ แกเลยช็อกและผิดหวังมาก ทั้งเสียใจทั้งอับอายขายหน้าใครต่อใครที่มีโอกาสมารับรู้ในเหตุการณ์นั้นด้วย เป็นการเสียหน้าครั้งใหญ่ต่อหน้าคนไม่รู้ตั้งกี่คน น่าสงสารมาก"

"โถ" ลลิตาฟังแล้วเปลือยอกทานด้วยความเห็นใจอย่างแท้จริง กระทั่งตอนนี้ถึงจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่มโนพักก็ยังดูเรียบบร้อยใสซื่อเสียจนเธอเองก็ไม่ค่อยแปลกใจนักกับเหตุการณ์ดังกล่าว

"เรื่องคราวนั้นทำให้ผมเสียความมั่นใจอย่างหนักจนกลายเป็นปม ทำให้มีกำแพงอยู่ในใจตลอดมา ต่อให้มีใครมาขอบพอก แกก็ไม่ยอมเชื่อใจอีก ขนาดแม่เองพอบอกไปว่าแม่ชอบแกเพราะแก่น่ารัก ผมยังหาว่าแม่เอ็นดูเพราะเวทนาสงสารแกด้วยเรื่องคราวนั้น"

"แล้วที่ว่าเรียวเขาทำให้น้องผมเข้าใจผิดซ้ำอีกครั้งนั้นล่ะคะ"

"อ้อ เรื่องเมื่อปีที่แล้วใช่ไหมล่ะ ที่ผมกับเพื่อนเข้าใจผิดว่าเรียวแอบชอบผม แต่จริงๆ แล้วที่เรียวทำตัวแปลกๆ กับผมก็เป็นเพราะเขารู้เรื่องในอดีตของเมธัสและภูมินั้นแหละ ตอนแรกผมยังไม่รู้ว่าเรียวเป็นญาติกับเมธัส พอรู้ความจริงผมก็เลยรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ถึงได้รู้ว่าตัวเองเข้าใจผิดแบบเดียวกับตอนนั้นอีกแล้ว ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมแกถึงเจอแต่เรื่องโชคร้ายทำนองนี้"

"หรือเพราะลึๆ แล้วเขาเป็นคนหลงตัวเอง ก็เลยชอบคิดเข้าข้างตัวเองมากเกินไปรีเปล่าครับ"

เรียวสีเกะออกปากขำๆ ได้ยังไม่ทันขาดคำก็โดนผู้เป็นแม่ที่ไม่ซ้ำด้วยเอื้อมมาตีโดยแรงพร้อมกับเอ็ดเสียงเขี้ยว "ห้ามไปแซวน้องแบบนี่เชียวนะ!"

"นั่นสิ เรียวพูดแบบนี้ถือว่าร้ายมากเลย"

"ก็แค่สงสัย เพราะคนทั่วไปเขายังไม่เห็นจะเจอเหตุการณ์แบบนี้กันเลย แต่ดันเกิดซ้ำๆ กับคนอย่างเขา"

"เรียว! ถ้าแม่รู้ว่าลูกไปพูดจาแย่ๆ กับผมแบบนี้ล่ะก็ เจอดีแน่นอนเชียวนะ!" เอโกะคาดโทษลูกชายเสียงเข้ม

"แต่เขาคงไม่ใช่คนที่จะสะเทือนใจง่ายๆ เพราะอะไรแบบนี้หรือมั้งครับ"

"การที่เราคิดว่าใครเข้มแข็ง ก็ไม่ได้หมายความว่าเรามีสิทธิ์ไปทำร้ายเขา"

ได้ตามใจชอบ ไม่ว่าอะไรจะเรื่องอะไร"

น้ำเสียงเย็นชาของเอโกะทำให้เรียวสึเกะรู้ว่าผู้เป็นแม่โกรธอย่างจริงจัง
"ผมไม่ทำอะไรเขาหรอกครับ แม่ไม่ต้องห่วง"

เอโกะปรายตาค้อน พร้อมกับถอนหายใจเอือก "แม่เองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมผมถึงโชคไม่ดีเจอแต่เรื่องแบบนี้ให้เสียความรู้สึกซ้ำซาก ทั้งที่ออกจะเป็นคนน่ารัก พอเป็นเรื่องความรักโชคกลับไม่เข้าข้าง แต่จะว่าไปเรื่องที่ผมเคยเข้าใจผิดว่าเรียวแอบชอบมันก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่โตอะไรหรอก เรียวเองก็ไม่ผิด แต่บังเอิญว่ามันเป็นเหตุการณ์ซ้ำรอยเดิมที่ไปจี้ปมเก่าเข้า แกเลยอับอายจนเข้าหน้าเรียวไม่ติดไปพักหนึ่ง แต่ตอนนี้ไม่ได้มีปัญหาอะไรกันแล้วนี่ ไซโหม"

เรียวสึเกะพยักหน้ารับเงียบๆ

"นี่แม่ก็เพิ่งโทรคุยกับผม ชวนให้เขามาเที่ยวพักผ่อนที่นี่ เขาเลยรับปากว่าจะมาพร้อมหมอรุ่ง น่าจะค้างกันสองคืนแล้วกลับพร้อมๆ กับเรียว"

"แม่โทรไปคุยเข่าชี้อะไรเขากีไปเล่า" คนเป็นลูกถามอย่างรู้ทัน
แต่เอโกะฟังแล้วมองค้อนอีกครั้งพลางปฏิเสธ

"เปล่าซะหน่อย ก็แค่โทรไปคุยแล้วชวนมาหาเพราะแม่คิดถึง"

"เขารู้ไหมว่าผมอยู่ที่นี่"

"แม่ไม่ได้บอก"

เรียวสึเกะถอนหายใจเบาๆ อย่างอ่อนใจ เชื่อว่าถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าเขาอยู่ที่นี้ก็อาจจะไม่มา ยิ่งถ้าพรารุ่งรู้ละก็คงหาทางขัดขวาง ถึงแม้นัก่อนนั้นจะเจอกันแต่ก็ไม่กินาที แต่ชายหนุ่มก็มั่นใจมากกว่าพรารุ่งไม่ชอบหน้าเขาเอาเสียเลย

บทที่ 4

สตรอเบอรี่ หิมะ ไฮโต โอแดง

"พื้่นนี้บ่ถืเธอจริง ๆ อิจฉาที่สาวน้อยบ่องแบ้วไสชื่ออย่างเธอบุกบั้น มาบ้านผู้ชายที่แอบรักได้อย่างกล้าหาญชาญชัย นอนค้างอ้างแรมกับแม่เขา ได้หน้าตาเฉย แถมปกติแล้วยังพบปะพูดคุยกับเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ เสมือนบริสุทธิ์ใจไม่มีสิ่งใดแอบแฝง" พรารุ่งเอ๋ยขึ้นมาตอนนั่งอยู่ในรถตู้ อเนกประสงค์ที่เอโกะส่งมารับพวกเธอจากสถานีรถไฟ "ในขณะที่คนอย่างพี่ แค่จะกดไลค์ไอจีผู้ชายที่อยากได้เป็นผัวจนตัวสั่นยังไม่กล้า"

มโนพักกะพริบตามองคนที่พูดเรื่องดังกล่าวด้วยท่าทางจริงจังแล้วก็ อดไม่ได้ที่จะหลุดขำออกมาด้วยความรู้สึกน่านับการ

"หรือเป็นเพราะเวลามีใจให้ใครสักคนที่จริงจังจนเกินเหตุ จริงจัง จนถึงขั้นอยากครอบครองเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว มันก็เลยคิดเยอะ คิดแยะ คิดมาก คิดซับ คิดซ้อน จนรู้สึกว่าจะอะไรๆ ก็ต้องระมัดระวังจน น้าอืดอืดไปหมด ในขณะที่เธอ...ถึงจะหลงเขาหัวปักหัวปำ แต่ก็สามารถ หลอกตัวเองให้เชื่อสนิทใจได้ว่าไม่คิดอะไรกับเขาเลยสักนิด เธอเลยวางตัว ได้เสมือนไม่รู้สึกระไรจริงๆ"

"แพมก็ไมรู้เหมือนกัน" มโนพักตอบออกไปทันทีที่หยุดหัวเราะได้

"แต่การที่เธอกล้าคิดอะไรกับโปรเฟสเซอร์นากาฮาชิ ก็แปลว่าไม่กลัวการเสียใจเลยสักนิด เพราะถ้าคบกันจริงๆ พนันได้เลยว่าไม่ถึงปีคนอย่างเขาคงทำเธอหักคอกหักดั่งเปาะ"

"ตอนที่เสียใจเพราะถูกหลอกหรือถูกเขาทิ้งไปมีคนอื่น อาจจะไม่ใช่สักแยะเท่าตอนที่รู้ว่าเราคิดไปเองก็ได้นะคะ"

"เธอนี่ฝังใจเรื่องเมธัสกับภูมิสุดๆ เลยนะ"

มโนพัศยิ้มเผื่อนๆ ก่อนเปลี่ยนเรื่อง "ว่าแต่พี่รุ้งนะ ที่กับโฮสต์ในบาร์ยังนัวเนียเคล้าเคลียได้ไม่ขัดเขิน เห็นคนหล่อเข้าหาน้อยก็พุ่งเข้าไปไ่ม่ยังแต่ดันไม่กล้าทักใคร่ผู้ชายที่แอบชอบเนี่ยนะ ไม่กล้าจริงๆ นะหรือคะ"

"อื้อ"

"แง น่ารักอะ ตลกด้วย" ว่าแล้วก็กลับมาหัวเราะไหลล้นอีกรอบ

"เธอหยุดซักก่อนได้ไหม แล้วช่วยดูให้หน่อยสิว่าคนขับรถของเอโกะซึ่งคนนี้เหมือนใคร ทำไมพี่รู้สึกว่าคุณหน้าเขามาก"

มโนพัศหยุดตั้งสติพิจารณาหน้าตาคนขับรถผ่านกระจกอย่างจริงจังอีกครั้งหลังจากเห็นหน้าเขาชัดๆ ตอนก่อนจะขึ้นรถมาด้วยแล้วครั้งหนึ่ง เธอทำคิ้วขมวดพร้อมกับพิมพ์เห็นด้วยในที่สุด "นั่นสิคะ คุณมากจริงๆ"

"แต่เธอมาที่นี่ตั้งหลายครั้งแล้ว รู้จักเขารึเปล่า"

"มาหลายครั้งแล้วแต่เพิ่งเคยเจอเขาครั้งนี้ครั้งแรกนะคะ"

"แล้วเธอว่าเขาหน้าเหมือนโฮสต์คนหนึ่งที่เราเจอในโอซาก้าไหม คนตัวเล็กๆ น่ารักๆ ที่ก่อนออกจากร้านพื่อบอกเขาว่าเขาคิดจวนอยากจะทำก๊ลิ้นลงท้องนะ"

"เฮ้ยยย จริงด้วย คล้ายอยู่นะคะ แต่คนนั้นเขาแต่งหน้าจัดมากตอนอยู่ในบาร์"

"ไหนเธอลองถามให้หน่อยสิว่าเขาใช่โฮสต์คนนั้นรึเปล่า ถ้าใช่เขา

จำเราได้ไหม"

"โหยยย จะไปถามแบบนั้นได้ยังงั้นล่ะคะ ถึงใช่เขาก็คงไม่ยอมรับหรอก แล้วถ้าทำงานอยู่ที่นี่ ก็ไม่น่าจะไปเป็นโฮสต์ที่โน่นได้"

"เออ ก็จริง"

และแล้วเรื่องที่โซเฟอร์จากเรียวกังของเอโกะหน้าตาเหมือนหนุ่มโฮสต์ที่โอซาก้าก็ถูกลืมไปโดยปริยาย เมื่อไปถึงที่พักทั้งสองสาวก็ได้เจอกับเรียวสีเกะ รวมทั้งลลิตาและลูกสาวของหล่อนอย่างไม่คาดฝัน ทุกคนมายืนรอต้อนรับอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาตอนที่รถตู้พาแขกทั้งคู่มาส่งถึงหน้าเรียวกัง

"ขอโทษทั้งสองคนด้วยนะจ๊ะที่แม่ไม่ได้บอกก่อนว่าเรียวอยู่ที่นี่" เอโกะเอ่ยขึ้นหลังจากกล่าวทักทายกันเรียบร้อยแล้ว

"ทำไมต้องขอโทษด้วยคะ ถ้ารู้ว่าโปรเฟสเซอร์อยู่ที่นี่ แหมคงชวนหนูมาตั้งแต่เมื่อวาน..." พรารู้งพุดจากระแวกแตกดันออกไปไม่ทันขาดคำ ก็โดนคนข้างๆ ที่ตกใจจนตาลถนเอาศอกกระทุ้งสีข้างโดยแรง ทำให้เธอต้องอุทานออกมาเบาๆ

"จริงหรือจ๊ะ แต่เรียวบอกว่าถ้ารู้ว่าเขาอยู่ แหมคงไม่ยอมมา ยิ่งถ้าหมอรู้งก็จะต้องห้ามไม่ให้มาแน่ๆ" เอโกะกระเซ้ายิ้มๆ อย่างรู้ทัน

"ก็จริงค่ะ" พรารู้งยอมรับหน้าตาเฉย "แต่หนูดีใจมากนะคะที่เราตัดสินใจเหมือนกันในวันนี้ เพราะท้องฟ้าแจ่มใส ไม่มีเมฆเลย พุจิซังสวยมากๆ สวยกว่าทุกครั้งทีหนูเคยเห็น ที่พักของคุณน้ำก็น่ารักน่าประทับใจจริงๆ ค่ะ"

คำชื่นชมของอีกฝ่ายทำให้เอโกะยิ้มกว้างพร้อมกับขอบคุณด้วยความยินดี แม้จะรู้สึกได้ตั้งแต่แวบแรกที่เจอว่าหล่อนไม่ใช่คนน่ารักน่าเอ็นดูนัก แต่ก็มีความจริงใจพอสมควร

"พอดีบ้านหลังใหม่แขกที่มาพักเพิ่งเช็กเอาท์ออกไปเมื่อเช้า น้าเลยทำความสะอาดเตรียมไว้รอพวกหนู ไปอยู่หลังนี้น่าจะสะดวกสบายกว่าวิวมนุนั้นก็สวยกว่าด้วย" เอโกะเพิ่งสร้างบ้านพักเพิ่มอีกสองหลังทั้งที่

เรียวลีเกะคัดค้านเพราะอยากให้ผู้เป็นแม่เลิกกิจการแล้วย้ายไปอยู่กับเขาแทน แต่อีกฝ่ายก็ตื้อตึงอย่างไม่ยอมรับฟัง

พรารุ่งตาเป็นประกายทันที "ดีจังเลยคะ ชอบคุณมากๆ นะคะ หนูนึกว่าต้องนอนบ้านเดียวกับโปรเฟสเซอร์นากาฮาซิดังสองคืน แหมคงอึดอัดแย่เอ๊ะ...หรือว่าจะดีใจจนเนื้อเต้น แล้วก็อาจจะไม่อยากแยกไปอยู่บ้านหลังโน้นสักเท่าไร..."

เอโกะฟังแล้วยกมือขึ้นป้องปากหัวเราะเบาๆ ตรงข้ามกับมโนทัศน์ที่ตกใจจนปั่นหน้าไม่ถูก "คุณหมอพุดจาตรงไปตรงมาดีนะคะ เรียวจังกับแหมทำหน้าที่ไม่ถูกแล้วตุลึ"

"เพราะหนูรู้ดีว่าถ้าเจอกันที่อื่นหนูคงไม่อาจเอื้อมแตะต้องโปรเฟสเซอร์แม้แต่ปลายก้อย แต่ถ้าเป็นที่นี้โปรเฟสเซอร์นากาฮาซิมิได้ยิ่งใหญ่อย่างตอนเจอในงานประชุมหรือที่โรงพยาบาล เพราะที่นี้คุณน้าบ๊ิกสุด...ไซ้ไหมคะ"

"จ๊ะ" ถึงจะมีกิจกรรมารยาที่ดูขัดหูขวางตาไปบ้าง แต่ที่พรารุ่งพุดมานั้นเธอก็ไม่มีอะไรจะเถียง

พอเอโกะนำมโนทัศน์กับพรารุ่งไปยังที่พักของพวกหล่อน ลลิตาก็ออกปากกับเรียวลีเกะด้วยท่าทางไม่พอใจทันที

"หมอรุ่งเขาไม่ชอบหน้าเรียวจริงๆ ด้วยสินะ คนอะไรไม่น่ารักเอาเสียเลย เขาควรจะได้เคารพและให้เกียรติเรามากกว่านี้"

"ช่างเขาเถอะ จริงๆ ผมก็ชินแล้ว ไม่ได้มีแค่หมอรุ่งหรอกที่ไม่ชอบหน้าผม เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ก็ไม่มีใครอยากยุ่งกับผมโดยไม่จำเป็นทั้งนั้น"

"ไม่เหมือนกันหรอกค่ะ เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่เขาแค่เกรงใจ ไม่ก็กลัว เพราะเรียวดูแล้วก็ค่อนข้างซีเรียสเรื่องงาน ต่อหน้าไม่เคยมีใครเสียมารยาทกับเรียวเลย แต่หมอรุ่งนะทำตัวไม่น่ารักเลยสักนิด" ลลิตาพูดพลาง

ถอนหายใจ

"พี่เรียวกว่าที่ผมบอกเมื่อวานได้ไหม ที่ผมไปช่วยงานที่ร้านเคนซัง ในโอซาก้ามา แล้วเจอกับผู้หญิงไทยสองคนมาเที่ยว โปรยทิปแทบจะเทเงิน ใส่หัวโฮสต์เหมือนเก็บกตอะไรมาก็ไม่รู้ แล้วยังลวนลามผมอีกต่างหาก" 'โทรุ' พนักงานคนหนึ่งของเอโกะที่เพิ่งขับรถไปรับมโนพัศกับพรารุ่งจาก สถานีมาที่นี่ เอ่ยปากขึ้นหลังจากรอจ้งหะมานานแล้ว

"อย่าบอกนะว่าเป็นสองคนนั้น"

"ถูกเฟง!"

เรียวกีเกะเลิกคิ้วด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ ทว่าที่จริงแล้วก็รู้สึกประหลาดใจ นัก เพราะเคยรู้จักตีตักพท์มาก่อนแล้วว่าพรารุ่งชอบเที่ยวกลางคืนและ ชื่นชอบบาร์โฮสต์เป็นชีวิตจิตใจ แต่สิ่งที่ทำให้เขาแปลกใจก็คือการที่รู้ว่า ผู้หญิงท่าทางเรียบร้อยอย่างมโนพัศสามารถเข้าไปสนุกสนานเฮฮากับพรารุ่ง ในบาร์โฮสต์ได้ ยิ่งพอโทรุเล่าให้ฟังว่ามโนพัศเองก็แอบไช่ย่อยเหมือนกัน เวลาอยู่ในบาร์โฮสต์ เขาก็ยิ่งนึกภาพไม่ออกเข้าไปใหญ่...

"จะไปไหน"

มโนพัศสะดุ้งโหยงทันทีที่ได้ยินเสียงถามเบาๆ ของเรียวกีเกะดังขึ้น ด้านหลังอย่างไม่ทันตั้งตัว เธอหันไปตอบด้วยสีหน้าที่พยายามยิ้มให้อย่าง มีมารยาท "ไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตค่ะ"

"ไปทำไม แม่มีอาหารเย็นให้แล้วนี่"

"เอ๊ะ..."

"แม่ไม่ได้บอกหรือว่ารีบเตรียมของกินให้วันตั้งแต่รู้ว่าคุณจะมา"

"อ้าว..."

"แล้วนี่จะออกไปซื้ออะไร"

"ว่าจะต้มโอเด็งกินเป็นมื้อเย็นค่ะ ก็เลยจะออกไปซื้อของมาทำ ฉันบอก

เอโกะซังแล้วนะคะ เอโกะซังไม่ได้ว่าอะไร บอกแค่ทำให้รีบไปก่อนจะค่ำ เพราะเดี๋ยวจะมีตแล้วหนาวมาก"

"ถึงไม่พูดแต่ก็อาจจะแอบน้อยใจ"

"เอโกะซังขึ้นน้อยใจด้วยหรือคะ" หญิงสาวถามอย่างตกใจแกมกังวล

"จริงๆ ก็ไม่ได้น่ากังวลสักเท่าไร"

"งั้น...ฉันไปซื้อมาก่อนละกันคะ ถ้าเย็นนี้กับข้าวเยอะเกินไปก็เก็บไว้ทำกินพรุ่งนี้ แต่ถ้าทำเพิ่มอีกสักเมนูแล้วยังกินไหวก็ทำเพิ่ม..."

ชายหนุ่มพยักหน้าด้วยรอยยิ้มเป็นเชิงรับรู้ ตอนแรกก็คิดว่าเธอจะยอมเปลี่ยนใจไม่ออกไปไหนแล้วเสียอีก แสดงว่าสำหรับมโนพัศเรื่องกินคงนับเป็นเรื่องใหญ่พอควร

"ดูเหมือนแม่จะตามใจคุณมากจริงๆ นะ กับอาครียังไม่เห็นสปอยล์ขนาดนี้เลย ขนาดผมเองยังเอาแต่ใจกับแม่ไม่ค่อยได้"

พอได้ยินเขาเอ่ยขึ้นมาเช่นนั้น มโนพัศก็ได้แต่กะพริบตาปริบๆ อย่างตีสีหน้าไม่ถูก ไม่แน่ใจว่าเขาตั้งใจตำหนิเธอหรือเปล่า

"จะไปซูเปอร์มาร์เก็ตใช่ไหม ไปสิ ผมจะเดินไปเป็นเพื่อน"

"ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไปเองได้สบายมาก เคยไปมาแล้ว"

"ผมจะไปเป็นเพื่อน"

เขายืนกรานเบาๆ ด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นตามปกติวิสัย ทั้งที่ในใจเธอคัดค้านอย่างหนักหากก็ไม่กล้าพูดปฏิเสธออกไปตรงๆ เลยต้องพยักหน้ารับแล้วเดินไปกับเขาด้วยความอึดอัดอย่างไม่มีทางเลือก ดูเผินๆ เธอกับเรียวสีเกะเหมือนคนรู้จักที่ค่อนข้างสนิทสนมกันดีในระดับหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วมีเพียงพวกเขาทั้งคู่เท่านั้นที่รู้สึกได้ว่ามันเป็นความสัมพันธ์ที่ห่างเหิน เขาช่าเหมือนมีกำแพงซึ่งมองไม่เห็นทางกันไว้ตลอดเวลา โดยเฉพาะเวลาที่อยู่ต่อหน้าคนอื่น...

ระหว่างที่เดินไปด้วยกันโดยไม่พูดคุยกะไรเลยเกือบสิบนาที อยู่ๆ

เรียวลีเกะก็เอ่ยคำถามขึ้นมาทำลายความเงิบ

"เพราะอะไรหมอพราวุธถึงไม่ชอบหน้าผม"

คนถูกถามชะงักกึก หันไปสบตาเขาแล้วรีบหันกลับไปก้มมองทางเดินที่ค่อนข้างลื่นเพราะหิมะที่ยังละลายไม่หมดท่ามกลางแดดจ้า "ไม่รู้สิคะ" เธอตอบอ้อมแอ้ม

"ผมแน่ใจว่าไม่เคยมีปัญหาอะไรกับเขา"

"..."

"และผมแน่ใจว่าคุณต้องรู้"

"คุณก็น่าจะชินแล้วไม่ใช่หรือคะ เวลามีคนไม่ชอบหน้า..."

คนฟังหันไปมองคนท่าทางหงิมๆ ที่อาจหาญพูดจาปากดื้ออย่างเหลือเชื่อกับเขา แสดงว่าเธอเองก็รู้จักนิสัยพิสดารของเขาในหมู่เพื่อนร่วมงานเป็นอย่างดี "คนที่ไม่ชอบผมส่วนใหญ่เป็นเพื่อนร่วมงาน แต่ถึงลับหลังจะเป็นยังไง และต่อให้ไม่ชอบหน้าขนาดไหน ทุกคนก็ให้เกียรติผมต่อหน้าเสมอ แต่กับหมอพราวุธไม่ใช่แบบนั้น"

"คือว่า...พี่รู้เขา..."

"เขาทำไม" เขาถามเมื่อเธอเอาแต่อ้าอึ้ง

"เขาก็แค่...หมั่นไส้คุณเท่านั้นเอง"

"แล้วผมเคยไปทำอะไรให้เขาหมั่นไส้"

คนถูกถามอดอึดจนอยากจะกรีดใส่ให้รู้แล้วรู้รอด ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาต้องมากดดันเธอด้วยการถามเรื่องพราวุธอย่างจริงจังขนาดนี้ด้วยเท่าที่ทราบดูเหมือนเรียวลีเกะจะไม่เคยสนใจด้วยซ้ำว่าใครจะคิดยังไงกับเขา เขาถึงได้เอาแต่ใจตัวเองอย่างถึงขีดสุดเสมอโดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับงานทำให้เพื่อนร่วมงานพากันขยาดถ้วนหน้า เธอเคยมีโอกาสปาทานข้าวกับเพื่อนร่วมงานของเรียวลีเกะอยู่สองสามครั้งเมื่อสมัยที่ปณิธิกับปณาลีมาเรียนต่อที่นี่ จึงพอจะรู้ว่าเพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่คิดอย่างไรกับเขาและ

ปกติจะไม่มีใครอยากเจอเขานอกเวลางาน

"พี่รู้งานก็หมั่นไส้ทุกคนทั่วไปหมดนั่นแหละค่ะ"

"หมายถึงเห็นใครก็เกลียดไปทั่วโดยไม่มีสาเหตุนะเหรอ"

"มันก็แล้วแต่กรณีนะคะ"

"แล้วของผมเป็นกรณีไหน มีเหตุผลอะไรหรือเปล่า"

"เอ่อ ก็..."

"หรือสาเหตุที่ทำให้เขาไม่ชอบหน้าผม มันมาจากคุณ"

"..."

"แพม?"

มโนพักไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะคำถามที่โพล่งออกมาตรงๆ ของเขา หรือเพราะเสียงหัวเราะที่เอ่ยชื่อเธอเพื่อคัดค้านเอาคำตอบนั้นกันแน่ ที่ทำให้อึ้งและใจเต้นแรงจนลืมมองทางแล้วเหยียบน้ำแข็งลื่นไถล แต่เรียวสีเกะเอื้อมมาคว้าตัวเธอไว้ได้ทันก่อนจะหงายหลังล้มลงไปกับพื้นอันเฉอะแฉะข้างถนน เมื่อเขาปล่อยมือทันทีที่เธอทรงตัวเองได้แล้วเดินต่อ หญิงสาวก็วิ่งมาขอบคุณด้วยคำพูดที่แทบจะไม่มีเสียงลอดผ่านริมฝีปากออกไป เธอเงียบโดยไม่ยอมตอบคำถามเขาเพราะไม่รู้จะอธิบายให้ฟังยังไง แล้วทั้งคู่ก็ไม่คุยกันอีกเลยจนไปถึงซูเปอร์มาร์เก็ต...

"ถ้าอยากทานโฮโตไม่ต้องซื้อไปทำเองก็ได้ พรุ่งนี้ผมจะพาไปกินร้านอร่อยแถวนี้"

หลังจากแยกกันเดินซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ตได้ประมาณสิบห้านาที เรียวสีเกะก็เข้ามาบอกตอนเธอกำลังเลือกซื้อของตรงชั้นขายผลไม้และผักสด พอเขาหักเธอก็หยิบห่อเส้นโฮโตแบบแห้งในตะกร้าตัวเองขึ้นมาดู 'โฮโต' เป็นบะหมี่เส้นแบนคล้ายอุด้งแต่มีขนาดใหญ่กว่ามาก

"ซื้อไปด้วยดีกว่า ถ้าไม่ได้ทำค่อยเอากลับไปกินที่โตเกียว"

"แล้วสตอเบอร์รี่นั้นจะทานเย็นนี้เลยรีเปล่า"

"คิดว่าจะเก็บไว้กินกับเค้กโรลที่หิ้วมาจากโตเกียวตอนมือเช้าพรุ่งนี้คะ"

"งั้นก็อย่าเพิ่งเอาไปเลย พรุ่งนี้ผมจะพาไปซื้อที่อร่อยกว่า"

มนิพัศมองเขาสลับกับสตอเบอร์รี่ลูกโตในแฟ็กเกจด้วยความสับสน แต่ลังเลได้ไม่กี่วินาทีอีกฝ่ายก็ตัดสินใจแทนด้วยการแย่งกล่องใส่สตอเบอร์รี่จากมือเธอไปวางบนชั้นตามเดิม

"ช่วงเช้าแถวบ้านจะมีเพิงขายผักผลไม้ สตอเบอร์รี่ลูกโตกว่าตั้งเยอะหวานกว่านี้ด้วย"

"คุณไปร้านนั้นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่"

"ต้นปีที่แล้วมั้ง"

"งั้นตอนนี้รู้ได้ไงว่าสตอเบอร์รี่ร้านนั้นหวานกว่าร้านนี้ ยังไม่ได้ชิมจากร้านไหนสักลูก"

"รู้ก็แล้วกัน"

คำตอบเหมือนเด็กไม่มีเหตุผลของเขาทำเอาหญิงสาวเกือบเพลอค้อน

"ตอนนี้เขาอาจจะเลิกขายไปแล้ว"

"ยังขายอยู่ เมื่อวานแม่ยังไปซื้อผักอยู่เลย"

"แต่ถ้าพรุ่งนี้เขาไม่มาตั้งร้านล่ะคะ"

"มาสิ"

"ถ้าไม่มา?"

"ผมก็จะเดินกลับมาซื้อสตอเบอร์รี่ที่นี้ให้" เขาสรุปง่ายๆ "แล้วซื้อของเสร็จจริงยัง ถ้าไม่เอาอะไรแล้วไปคิดเงินเถอะ" ว่าแล้วเขาก็เดินนำเธอไปยังช่องคิดเงินหน้าตาเฉย

มนิพัศมองสตอเบอร์รี่ลูกโตๆ ในแฟ็กเกจอย่างอาลัยาวรณ์แล้วถอนหายใจเฮือกหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจละสายตาจากมา บางครั้งเธอก็กลัวใจตัวเองจนไม่อยากจะเรียวยสีเกะแสดงความใส่ใจหรือมาใจดีด้วยจนเกินจำเป็น

ถึงจะเป็นความใจดีที่ดูเจ้ากี้เจ้าการหรือเอาแต่ใจตัวเองขนาดไหนก็เถอะ เพราะบางทีเธออาจจะเป็นโรคหลงผิดชอบคิดเข้าข้างตัวเองจริงๆ ก็ได้...

"เอามาคิดรวมเลย" อยู่ๆ เขาก็หันมาบอกแล้วแย่งตะกร้าของเธอไป ตอนที่ถึงคิวคิดเงิน

"จ่ายแยกดีกว่านะคะ ชี้เกียจมาคำนวณทีหลัง" หญิงสาวบอกพลาง พยายามจะแย่งตะกร้าคืนมา

"เสียเวลา คนรอคิวยาวเห็นไหม"

อีกฝ่ายบอกพร้อมกับกั้นเธอไว้ มโนพักเลยได้แต่ทำคิ้วขมวดมองเขา อย่างขัดใจ ทว่าหางตาอีกฝ่ายไม่แลมาทางเธอเลย เขาทำทุกอย่างตามใจตัวเองเหมือนมันเป็นเรื่องปกติโดยไม่คิดจะสนใจความคิดเห็นเธอเลยสักนิด

ตอนเดินออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อจะกลับที่พัก มโนพักพยายาม ขอดูใบเสร็จรับเงินจากเขา แต่อีกฝ่ายกลับบอกบ๊วดว่าเอาไว้ค่อยดูทีหลัง

"ทำไมดูตอนนี้ไม่ได้ล่ะ"

"จะมาดูอะไรตอนนี้ เวลาเดินก็ควรมองทาง เต็มจะจะลื่นล้มแบบ เมื่อกี้ก็อีก"

"ก็บอกแล้วว่าให้คิดแยก คุณเอาไปคิดรวมทำไม ถ้าฉันไม่มีจำนวน เงินที่พอดี คุณก็ต้องยุ่งยากหาเงินทอนอีก..."

เธอพูดไม่ทันจบเขาก็ปรายตามองพร้อมกับถอนหายใจใส่ เป็นเชิงตำหนิอย่างเปิดเผยว่าเธอทำตัวน่ารำคาญเกินทน

"คุณนี่เป็นคนเรื่องมากเหลือเชื่อเหมือนกันนะ"

"ฮ้า?" หญิงสาวอุทานออกมาด้วยความพิศวง เธอเนี่ยนะเรื่องมาก?

"แม่ชมคุณให้ผมฟังจนเบื่อ... เป็นเด็กมีมารยาท น่ารัก วางตัวดี พูดจารู้เรื่อง ว่าง่าย น่าเอ็นดู..." ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงเนิบๆ อย่างเยือกเย็น ตามสไตล์เขา เหมือนไม่รู้ตัวเลยว่าคนข้างๆ ฟังแล้วรู้สึกกระอักกระอ่วนปน ขัดเขินจนหน้าแดงช้ำอย่างไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ "แต่ทำไมวันนี้

พูดไม่ค่อยรู้เรื่อง"

มโนพัศกะพริบตาปริบๆ อย่างปรับอารมณ์ไม่ทัน "เดี๋ยวนะคะ ฉันไม่ได้ทำอะไรเลยนะ คุณนั่นแหละที่..."

"ผมทำอะไร"

"ก็..." เธออีกอย่างไม่รู้จะอธิบายอย่างไรในความจู้จี้จุกจิกติดปากของเขา

"คุณอาจจะคิดว่าผมวุ่นวายไม่เข้าท่า แต่สิ่งที่ผมทำมีเหตุผลทั้งหมด ถ้าคุณไม่เรื่องมากและยอมรับสิ่งที่ผมช่วยตัดสินใจให้ มันก็ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรเลย ก็แค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่จำเป็นต้องต่อต้านให้เปลืองแรง"

คนฟังมึนปากอย่างคิดคำพูดไม่ออก ทั้งที่ขัดใจการกระทำเขามากๆ จนบอกไม่ถูก

"พระอาทิตย์ตกแล้ว ตอนนี้สององศานะ คุณใส่แค่เสื้อเวีตเตอร์กับแจ็กเก็ตบางๆ ไม่หนาวหรือ"

"ใส่แจ็กเก็ตไว้กันลมเฉยๆ ค่ะ ข้างในมีฮีตเทคแขนยาวสามชั้น"

ชายหนุ่มฟังแล้วพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ยิ้มๆ ยังไม่ทันคุยอะไรกันต่อ โทรศัพท์ของมโนพัศก็ดังขึ้น เป็นสายจากพรารุ่งที่โทรเข้ามาถามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเป็นรอบที่สามแล้วว่าตอนนี้อยู่ไหน พอหญิงสาวคุยจบแล้วกดวางสาย เรียวสีเกะก็ตั้งคำถามทันที แค่ว่าฟังจากคำพูดของมโนพัศ เขาจะสามารถจับใจความการสนทนาในครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี...

"หมอฟรารุ่งดูเป็นห่วงคุณมากเลยนะ มากจนติดปากติ..."

การตั้งข้อสังเกตด้วยน้ำเสียงแสดงความสงสัยอย่างราบเรียบเหมือนไร้อารมณ์ของเขาทำเอาคนฟังเกือบหลุดคำออกมาอย่างไม่มีเหตุผล

"ถึงจะเกลียดใครๆ ไปทั่ว แต่พี่รุ่งรักฉันมากเลยคะ เพราะอะไรก็ไมรู้"

"อาจจะมีการเดี๋ยวกับแม่ผมละมั้ง ที่คิดว่าคุณน่ารัก"

คนฟังหัวใจกระตุกอย่างแรงทันที ทั้งที่เขาแค่พูดให้ฟังว่าแม่เขารู้สึก

อย่างไร ไม่ได้ตั้งใจชมเธอเอง "พี่รุ่งเป็นห่วงเพราะคิดว่าฉันชื่อบื้อมากกว่า"
"แล้วไปเที่ยวบาร์โฮสต์ด้วยกันมาสนุกไหม"

มโนพัศทำหน้าที่

"โทรุที่มาช่วยงานแม่ตอนนี้เล่าให้ผมฟัง คนที่ขับรถไปรับคุณจาก
สถานี เขาลาหยุดงานที่เรียวกังไปทำงานพิเศษในบาร์โฮสต์ที่โอซาก้าเพิ่ง
กลับมา" เรียวสึเกะแจกแจกให้ฟังเสมือนว่าสิ่งที่พูดเป็นเรื่องธรรมดาทั่วไป
"เขาบอกว่าเจอผู้หญิงไทยสองคนไปเที่ยวที่ร้าน แล้วเขาถูกลวนลาม
คุณทำรีเพล..."

"เพลานะ ไม่ใช่!" มโนพัศทำเสียงอุทานพร้อมกับปฏิเสธออกมาอย่าง
ตกใจ เธอเพิ่งเคยเห็นเรียวสึเกะคุยเก่งขนาดนี้เป็นครั้งแรก แต่ที่ไม่อยาก
เชื่อคือเขาเอ่ยปากถามว่าเธอคือคนที่ลวนลามหนุ่มบาร์โฮสต์รีเพล "ไม่น่าเชื่อ
เลยว่าโทรุจะเป็นหนุ่มโฮสต์คนนั้นจริงๆ ตอนแรกฉันกับพี่รุ่งก็คิดอยู่แล้วว่า
เขาหน้าคั่นๆ แต่ฉันไม่ได้ลวนลามเขาอะนะ"

"งั้นนี่จะเป็นหมอพรารุ่งคนเดียวนะที่ทำ..." ชายหนุ่มสรุปยัมๆ

"คุณอย่าบอกเอโกะซังนะคะ ถ้าเอโกะซังรู้คงต้องบ่นแน่ๆ เลย เธอ
คิดว่าฉันเป็นคนเรียบริ่อยที่ไม่เคยทำตัวนอก luân นอกทาง"

"แค่ไปเที่ยวบาร์โฮสต์แม่ไม่บ่นหรอก ถึงจะคิดว่าคุณเรียบริ่อยแต่ไม่ใช่
คนข่มขืนเรื่องส่วนตัวแบบนี้ แม่เอ็นดูคุณมากเลยนะ พูดให้ฟังตลอดว่า
คุณน่ารัก อาครียังบ่นว่าอีจมาที่แม่ใจติดกับคุณเป็นพิเศษ ตัวผมเองส่วนใหญ่
จะชอบเอาแต่ใจจนมีแต่คนเกลียด เลยไม่เข้าใจว่าคุณทำตัวน่ารักตลอดเวลา
แบบนี้ไม่เห็น้อยบ้างหรือ"

"..."

"แพม?" เขาหันไปมองเมื่อเธอเงยไปนาน จึงเห็นว่าแก้มเธอกลายเป็น
สีชมพูในขณะที่มีอาการเล็กน้อยเหมือนนางสีหน้าไม่ถูก "ทำไมทำหน้าแบบนี้
หรือไม่ชอบให้ใครชม?"

"ขอบคะ แต่บางทีก็ไม่อยากให้ใครมาชม เพราะฉันอาจจะเป็นโรคหลงตัวเองมากๆ ก็ได้ เวลาใครมาทำดีด้วยเลยขอบคิดเข้าข้างตัวเองจนเป็นเรื่องทุกที..."

คราวนี้เรียวสีเกะชะงักกึก ฟังแล้วรู้สึกร้อนตัวอย่างบอกไม่ถูก...

"ฉันพยายามทำตัวดีไม่ใช่เพราะอยากน่ารักหรอกคะ แต่พอทำแล้วมันก็สบายดี เขาเรียกว่าอยู่เป็น" เธอออกตัวให้ฟังอย่างจริงจัง "ว่าแต่น้องคนนั้นคือโฮสต์ที่บาร์จริงหรือคะ พี่รุ่งสงสัยตั้งแต่ตอนเขาขับรถมารับเราแล้วคะ"

"โทรุเพิ่งมาช่วยงานที่เรียวก๊งได้ไม่นาน แล้วไปช่วยงานที่ร้านญาติในโอซาก้าเป็นครั้งคราว น่าจะทำเอาสนุก ไม่ได้จริงจังหรอก"

"แต่เขาฮอตมากนะคะ เป็นโฮสต์ตัวท็อปของร้านเลย ทำงานแบบมืออาชีพมาก ถ้าจริงจังกว่านี้คงรวยละไปเลย"

เรียวสีเกะหัวเราะ "สมัยก่อนญาติโทรุก็เคยมาขอให้ผมไปช่วยงานที่ร้านเหมือนกันนะ แต่ผมไม่มีเวลา แล้วถ้าไปจริงร้านคงเรตติ้งตก ผมเอาใจใครเป็นที่ไหน"

"แต่ดูท่าทางคุณจะได้ใจฟีลิก่งออก เวลาอยู่กับลูกสาวฟีลิก่งก็ดูอ่อนโยนมากๆ"

เขาเงียบโดยไม่ตอบอะไรกลับมา เธอเลยรีบเปลี่ยนเรื่องคุย รู้สึกโกรธตัวเองที่ถือวิสาสะพูดพียงถึงลลิตาแบบนั้น ซึ่งเรียวสีเกะอาจจะไม่พอใจ...

"แต่ใครๆ ก็บอกว่าคุณจะอารมณ์ดีแค่เฉพาะเวลาที่คุยกับพี่ป๊اب"

"แล้วนอกนั้นผมดูอารมณ์ร้าย?"

"คุณเป็นคนเด็ดขาด เย็นชา อวดดี ขี้โมโห เข้มงวด ดุมากๆ แล้วก็ขี้เก๊ก"

"ผมเนี่ยนะเป็นแบบนี้?"

"ได้ยินคนอื่นเขาว่ามา..."

"หมอบ๊อบก็เคยนิทาผมเหมือนกันเหรือ"

"โห จะเหลือเหรือคะ"

"แล้วตอนนั้นละ พวกนั้นพูดอะไรบ้าง"

"เอ๊ะ..." เธอองว่าเราหมายถึงตอนไหน

"มันนานมากแล้ว คุณอาจจะลืม ครั้งหนึ่งผมเคยบังเอิญไปเจอพวกคุณในร้านเหล้าตอนคืนวันศุกร์"

"อ้อ ร้านปิ้งย่างเครื่องใน..." หญิงสาวทำเสียงรับรู้เบาๆ ปกติแล้วหมอบ๊อบตัดหัวใจที่เซ็นเตอร์ของเรียวลีเกะจะมีร้านที่ไปนั่งดื่มกันประจำแถวโรงพยาบาลอยู่ไม่กี่ร้าน และร้านโปรดของเรียวลีเกะจะเป็นร้านปิ้งย่างสไตส์ลีโอะกะแห่งหนึ่ง ที่ขึ้นชื่อเรื่องเมนูเครื่องในวัวปิ้งย่าง

มโนพัคยังจำภาพเหตุการณ์อันน่ากระอักกระอ่วนคืนนั้นได้อย่างแม่นยำ ปณิกกับปณาลีชวนเธอไปสังสรรค์คืนวันศุกร์กับเพื่อนร่วมงานที่ฮาร์ตเซ็นเตอร์เพราะเห็นว่านอกจากร้านยาภิโทธิที่ขึ้นชื่อเรื่องไก่ปิ้งเสียบไม้แแก้วที่หักแล้ว เธอก็ชอบร้านเครื่องในอย่างด้วย ถึงจะไม่ดื่มแต่ก็ไปนั่งทานข้าวได้

ทุกคนคุยกันเสียงดังจนกระทั่งเมื่อเรียวลีเกะเลื่อนบานประตูเข้ามาเจอความครืนเครงทั้งหมดกัพลันชะงักลง พวกเขานัดกันมานั่งดื่มในร้านเหล้าแห่งนั้นโดยไม่มีใครชวนหัวหน้าทีมทั้งที่ต่างก็รู้ว่าร้านเครื่องในอย่างแห่งนั้นเป็นร้านโปรดอันดับหนึ่งของเขา หากไม่ติดงานหรือธุระสำคัญเขาก็ไม่เคยปฏิเสธเวลามีใครชวน

พอเห็นลูกน้องในทีมตัวเองนั่งอยู่กันพร้อมหน้า ณ โต๊ะยาวกลางร้านเรียวลีเกะถึงกับนั่งงันไปครู่หนึ่ง ในขณะที่ทุกคนที่โต๊ะพากันนั่งดื่มด้วยความตกใจอย่างทำอะไรไม่ถูก จากนั้นเรียวลีเกะที่ไม่ได้แสดงความรู้สึกออกมาทางสีหน้าเลยก็หมุนตัวเดินออกจากร้านไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

"อ้อ นี่คือจำได้ไหมว่าพวกนั้นนิทาผมว่าไงบ้าง"

"จำไม่ค่อยได้แล้วละคะ ผ่านมาตั้งนานแล้วนี่นา..."

พอฟังคำตอบอ้อมอ้อมนั้นแล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ ในลำคอ "ไม่น่าเชื่อเลย
ว่าบางครั้งการถูกมองข้ามมันก็ทำให้รู้สึกแยเหมือนกันนะ"

"นึกว่าคุณชินแล้วซะอีก..." เธอพึมพำอย่างมีความเกรงใจนิดๆ "เพราะ
ถ้าคุณอยากให้ทุกคนรู้สึกเป็นกันเองด้วย ก็คงทำตัวให้เข้าถึงง่ายกว่านี้..."

"ทำยังไง ถึงอยากทำก็ทำไม่เป็น" เขาพูดออกไปแล้วก็เห็นคนฟัง
มีสีหน้าเหมือนกลั้นซ้ำ

"ง่ายจะตาย"

"ง่ายสำหรับคุณไม่ได้แปลว่าง่ายสำหรับทุกคนนะ"

"ก็จริง..." มโนพัศยอมรับ "แต่ไม่ต้องห่วงเรื่องตอนนี้นะคะ จำได้ว่า
เขาไม่ได้ยินทำอะไรกันสักเท่าไร เพราะไม่มีใครเอ่ยถึงเรื่องงานใน
ร้านเหล้าเลย ที่จริงเขาก็คงอยากชวนคุณไปด้วย แต่เกรงใจ เพราะเห็นคุณ
ทำงานหนักทุกวัน"

"พวกนี้นักกลัวจะเกรงจนสนุกกันได้ไม่เต็มทีเวลามีผมอยู่ด้วยมากกว่ามั้ง"

"พี่บ๊อบเขาอยากชวนคุณจะตาย"

"แต่คงไม่มีใครเอาด้วย"

คนฟังเถียงไม่ออก

"เอาจริงๆ ผมก็ไม่ได้อยากไปกินเหล้ากับพวกเขาขนาดนั้นหรอก"

มโนพัศเหลือบมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของเขายิ้มๆ จะว่ารู้สึกสงสารก็
ไม่ใช่ หมั่นไส้ก็ไม่เชิง แต่เธอพอจะจับได้ถึงอารมณ์น้อยใจที่ซุกซ่อนอยู่ใน
ความปากแข็ง เท่าที่รู้คือเรียวลีเกะจะมีนัดสังสรรค์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงาน
แทบทุกสัปดาห์ แต่พอนึกถึงการไปนั่งสนทนาประเด็นตึงเครียดในวงการแพทย์
กับบรรดาผู้บริหารและแพทย์ระดับสูงต่างๆ ในร้านอาหารสุดหรูอันเจียบส่งัด
แล้ว เธอก็เชื่อว่ามันคงเป็นบรรยากาศที่ไม่น่ารื่นรมย์เท่าไรนัก นอกนั้น
เขาก็จะมีนัดเด็ดกับสาวๆ ไม่ซ้ำหน้าแล้วแต่โอกาส เธอนึกว่าเขาเป็นคน

ถือตัวที่ไม่ค่อยชอบยุ่งกับบรรดาลูกศิษย์และลูกที่มนอกเวลางานเสียอีก แต่ที่แท้คือไม่มีใครชวนไปด้วย...

"ด้วยหน้าที่การงานที่ต้องใช้ความน่าเชื่อถือกับความเด็ดขาดในการตัดสินใจ คงทำให้วางตัวลำบากเหมือนกันนะอะ แต่ถึงคุณจะทำให้ลูกน้อง อีต้ออดเวลาอยู่นอกห้องผ่าตัด และไม่มีใครกล้าออกปากกับคุณตรงๆ แต่เท่าที่รู้ทุกคนก็ภูมิใจและชื่นชมคุณมากจริงๆ นะคะ"

"ทุกวันนี้ผมก็ยังไปนั่งดื่มคนเดียวตลอด ไปที่ไรคนที่ร้านก็ยังนิทา พวกคุณให้ฟังเสมอ ทั้งร้านเครื่องในและร้านยาภิโทธิแถวแมนชั่น เขาบอกว่า ปีที่แล้วปีกับเปิ้ลพาเพื่อนฯ ไปนั่งดื่มกันบ่อยมาก แต่มาकिनกันแค่กับแกล้ม ทั้งคืนสั่งเบียร์คนละแก้ว"

"โหยยย โดนเมาท์ด้วย เจ้าของร้านโก๋ปังแกดูขมขื่นๆ ออกนะคะ" มโนพักเอ่ยถึงร้านยาภิโทธิที่ปณิธิชอบพาไปกินพลางข้าแห่ง

"เขาคงจำแม่นเพราะกินกับแกล้มกันเก่งมากจริงๆ" ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ เมื่อนึกถึงบรรยากาศตอนนั้น

"คุณไปบ่อยเหมือนกันหรือคะ"

"เปล่าหรอก ไม่มีเพื่อนไปด้วย ก็เลยนานๆ ไปที..."

"ไปไม่บ่อยก็ดีแล้วละคะ บ้างอย่างไม่ค่อยดีต่อสุขภาพ เครื่องในก็ไม่ควร จะกินเยอะเกินไป..." พุดไปแล้วก็ชะงักเมื่อนึกได้ว่าเขาเป็นหมอ

"แต่ถ้าเป็นร้านเครื่องใน พอไปคนเดียวก็ต้องกินเยอะเกินพอดี เพราะสั่งมาแล้วไม่มีใครช่วยกิน..."

ฟังแล้วเธอเกือบหลุดปากอาสาไปเป็นเพื่อนเพราะเคลิ้มไปกับบทสนทนา ที่มีระดับความสนิทสนมสูงเกินปกติ แต่โชคดียี่ถูกขัดจังหวะด้วยสายเรียกเข้า จากพรรารู้เสียก่อน

และด้วยเหตุผลหลายประการที่ซุกซ่อนอยู่ในหัวใจ น่าจะทำให้การสนทนา ภายใต้อากาศเย็นสบายท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บของช่วงเวลาที่

พระอาทิตย์ใกล้จะตกดินวันนี้ กลายเป็นความทรงจำดีๆ ที่มโนพัศจะเก็บไว้ในใจไปอีกนานแสนนาน...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/2XdSK7F>